

JAMES S. A. COREY

ABADDONOVA BRÁÑA

Expanze - kniha třetí

TRIFID

James S. A. Corey
Abaddonova brána

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Abaddon's Gate
Copyright © 2013 by James S. A. Corey
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2014
Cover © Daniel Dociu, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014
ISBN 978-80-7387-799-6

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ABADDONOVA BRÁNA

EXPANZE – KNIHA TŘETÍ

JAMES S. A. COREY

ABADDONOVA BRÁNA

EXPANZE – KNIHA TŘETÍ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák – Triton

*Walteru Jonu Williamsovi, který nám ukázal, jak to udělat,
a Carrie Vaughnové, která zajistila, abychom to moc nepokazili.*

Prolog: Manéo

Manéo Jung-Espinoza – pro přátele na stanici Ceres Néo – se choulil v kokpitu malé lodi, kterou pokřtil *Y Que*. Po téměř třech měsících mu zbývalo snad padesát hodin, než vejde do historie. Zásoby jídla mu došly před dvěma dny. Jediná pitná voda, která mu zbývala, byl půllitr recyklované moči, která jím prošla už víckrát, než by dokázal spočítat. Vypnul všechno, co se vypnout dalo. Odstavil reaktor. Pasivní monitory ještě fungovaly, ale neměl žádné aktivní senzory. Jediné osvětlení kokpitu pocházelo z displejů. Ani příkrývka, do níž se zabalil a jejíž konce zastrkal pod popruhy, aby mu neodplula, nebyla vyhřívaná. Neměl zapnuté vysílačky, ani všesměrové, ani pro úzký svazek, transpondér vyřadil z provozu ještě předtím, než si na trup lodi namaloval jméno. Nedoletěl takhle daleko, jen aby nějakým náhodným pípnutím upozornil flotily, že se blíží.

Padesát hodin – teď už méně – a jeho jedinou starostí bylo, aby ho nikdo nezahlédl. A aby do ničeho nenarazil, ovšem tohle je v *las manos de Dios*.

Do ilegálního spolku prakařů ho před třemi lety, krátce před jeho patnáctými narozeninami, uvedla sestřenice Evita. Poflakoval se v rodinném doupěti, matka odešla do práce v čističce vody, otec byl na schůzi údržby rozvodné sítě, kterou řídil, a Néo zůstal doma. Počtvrté za poslední měsíc vynechal školu. Když mu domovní systém ohlásil, že někdo čeká za dveřmi, předpokládal, že jde o školní kontrolní službu, která ho jde sebrat za záškoláctví. Místo toho se objevila Evita.

Byla o dva roky starší, dcera matčiny sestry. Prává rodačka z Pásu. Oba měli dlouhou, štíhlou postavu, ale ona pocházela *přímo odsud*. Trochu na Evitu trpěl hned od chvíle, kdy ji spatřil poprvé. Míval sny o tom, jak asi vypadá bez šatů. Jaké by bylo políbit ji. A teď byla tady a on měl byt pro sebe. Srdeční tep se mu zrychlil na trojnásobek, ještě než otevřel.

„*Esá, unokabátya,*“ pozdravila a předvedla pokrčení jednou rukou.

„*Hoy,*“ odpověděl a snažil se působit klidně a vyrovnaně. Vyrostl stejně jako ona ve velkém městě ve vesmíru, které se nazývalo stanice

Ceres, ale jeho otec byl malý a podsaditý, což prozrazovalo jeho pozemský původ. Néó měl na užívání kosmopolitního slangu Pásu stejné právo jako ona, ale u ní zněl přirozeně. Když tak promluvil on, připadalo mu, jako by si natáhl cizí kabát.

„Pár *coyos* má sraz dole u přístavu. Silvestari Campos je zpátky,“ řekla, vystřčila bok, pusou měkkou jako polštářek, rty se jí leskly. „Jdeš?“

„*Que no?*“ pokrčil rameny. „Nemám nic lepšího na práci.“

Později mu došlo, že ho s sebou vzala, protože Míla Sana, Martanka s koňským obličejem o něco málo mladší než on, pro něj měla slabost, a všichni se bavili, jak ta škaredá holka z vnitřních planet po tom míšení jede, ale tehdy mu na tom nezáleželo. Poznal Silvestariho Campose a poprvé slyšel o prakových manévrech.

Probíhalo to takhle: Nějaký *coyo* dal do kupy člun. Třeba havarovaný, ze záchranné akce. Nebo z náhradních dílů. Některé byly pravděpodobně kradené. Nepotřeboval o moc víc než reaktivní pohon, bezpečnostní křeslo a dost vzduchu a vody. Pak už šlo jen o naplánování trajektorie. Bez Epsteinova pohonu ubývalo palivových pelet příliš rychle, aby se vůbec někam dostal. Přinejmenším bez pomoci. Vtip byl v tom, že zážeh – a těm nejlepším stačil jeden – dostal loď tam, kde jí pomohla gravitace. Pak bylo potřeba nasát rychlost planety či měsíce, jít tak blízko, jak ho vlastní postrčení dotlačí, a pak přijít na to, jak se dostat zpátky, aniž by se zabil. Celou záležitost sledovala dvojité zamaskovaná černá síť, do níž se prakticky nedalo nabourat, nejméně tak dobrá, jakou mohla poskytnout Loca Greiga nebo Zlatá ratolest. Možná ji provozovaly gangy. Všechno to bylo pekelně ilegální a samozřejmě někdo organizoval sázení. A bylo to zatraceně nebezpečné, o to tu právě šlo. Když jste se vrátili zpátky, každý už vás znal. Člověk se mohl rozvalovat na párty v nějakém skladu, pít, co se mu zlíbí, a sáhnout Evitě Jungové na prso, a ona se ani neodtáhla.

A tak se stalo, že si Néó, kterému jakživo na ničem nějak zvlášť nezáleželo, vypěstoval ctižádost.

„Lidé by si měli uvědomit, že Prstenec není žádná magie,“ řekla Martanka. Néó během posledních měsíců strávil u pořadů o Prstenci spoustu času, a tahle ženská se mu zatím líbila nejvíc. Hezký obličej. Příjemný přízvuk. Nebyla tak mohutná jako Pozemšťané, ale nepatřila ani do Pásu. Zrovna jako on. „Ještě tomu nerozumíme, a možná nám to potrvá

desítky let. Ale v minulých dvou letech došlo k mnoha průlomovým objevům v technologii materiálů, nejzajímavějších od vynalezení kola. V příštích deseti, patnácti letech začneme chápat uplatnění leccího, co jsme se naučili pozorováním protomolekuly, a to bude...”

„Ovoce. Z. Otráveného. Stromu,“ ozval se starý *coyo* s tuhou kůží vedle ní. „Nesmíme zapomínat, že to všechno vzešlo z masové vraždy. Zločinci a zrůdy jako Protogen a společnost Mao-Kwik tu zbraň vypustili a použili na nevinné obyvatele. Všechno to začalo tím masakrem, a když teď z toho těžíme, dělá to z nás spoluvíníky.“

Přenos přepnul na moderátora, ten se usmál a potřásl hlavou směrem k muži s kožnatou pletí. „Rabbi Kimble,“ pravil, „došlo ke kontaktu s nepopíratelně mimozemským artefaktem, který se zmocnil stanice Eros, strávil něco přes rok přípravami v tlakovém hrnci Venuše, pak vypustil obrovskou strukturu, kterou umístil za oběžnou dráhu Uranu, a vybudoval prstenec o šíři tisíce kilometrů. Snad tady nenavrhuje, abychom tato fakta ignorovali z jakýchsi morálních důvodů?“

„Himmlerovy experimenty s hypotermií v Dachau...“ spustil starý *coyo* a zahrozil prstem ve vzduchu, ale tentokrát ho přerušila hezká Marťanka.

„Nemohli bychom vynechat události čtyřicátých let dvacátého století?“ A usmála se, jako by chtěla říct: *Chovám se příjemně, ale držte už sakra hubu*. „Přece tu nemluvíme o nějakých vesmírných nacistech. Tady jde o nejdůležitější událost v lidských dějinách. Role, kterou sehrál Protogen, byla jistě strašlivá; však za to byli viníci potrestáni. Teď ovšem musíme...”

„Žádní *vesmírní* nacisté!“ zaječel ten chlapík. „Nacisté nejsou z *vesmíru*. Jsou to bestie, které pocházejí z toho nejhoršího v nás. Pokud z příslušných objevů máme prospěch, *legitimizujeme* i způsob, jak jsme k nim přišli.“

Hezká moderátorka zakoulela očima a pohlédla na svého kolegu, jako by ho žádala o pomoc. Oplatil jí pouhým pokrčením ramen, což starého muže ještě víc rozezličilo.

„Prstenec svádí k hříchu,“ vykřikl. V koutcích úst se mu udělaly bílé bubliny a videoeditor se zjevně rozhodl, že je nechá tak, aby byly vidět.

„Nevíme, co to je,“ řekla Marťanka. „Vzhledem k tomu, že protomolekula podle původního plánu měla odvést svou práci na primordiální Zemi s jednobuněčnými organismy, a skončila na Venuši s nesrovnatelně složitější živnou půdou, patrně vůbec nepracuje tak, jak měla, nicméně musím podotknout, že pokušení a hřích s tím nemají nic společného.“

„Jde o oběti. Ta vaše ‚složitější živná půda‘? Jsou to zničená těla nevinných lidí!“

Néo ztlumil zvuk a chvíli jen sledoval, jak na sebe gestikulují.

Zabralo mu měsíce, než si naplánoval dráhu pro *Y Que*, než zvolil čas, kdy se Jupiter, Europa a Saturn nacházely ve správném postavení. Příslušné okno bylo tak úzké, že se to podobalo vržení šipky do vzdálenosti půl kilometru tak, aby zasáhla křídlo octomilky. Podstatnou roli v tom hrála Europa. Těsně minout Jupiterův měsíc, pak dolů tak blízko, až téměř pocítí tah. Potom zase ven, dlouhý let kolem Saturnu, nasát šňávu z jeho orbitální rychlosti, a dál do černi, bez zrychlování, ale přesto rychleji, než by si někdo dokázal představit u člunu určeného k obyčejnému hopsání po asteroidech. Miliónek kilometrů vakua do samého středu terče menšího než moskyti zadek.

Néo si představil, jak se budou tvářit ty vědecké a vojenské lodi kolem Prstence, až se odnikud zjeví mrňavá lodička bez transpondéru, která letí po balistické křivce, a rychlostí sto padesát tisíc kilometrů v hodině vystřelí rovnou do Prstence. Potom ovšem bude muset hezky poohnout. Nezbyvalo mu dost paliva, aby mohl zabrzdit úplně, ale zpomalí aspoň natolik, aby pro něj mohli poslat záchranný člun.

Šoupnou ho na nějakou chvíli do chládku, to je jasné. Možná na dva roky, když budou soudci naštvaní. Ale stojí to za to. Už jenom všechny ty vzkazy po černé síti, kde ho všichni přátelé sledují a zvedá se sbor hlasů *doprdele, ono to snad vyjde!* Vstoupí do dějin. Ještě za sto let si lidé budou vykládat o největším prakovém manévru všech dob. Stavěl *Y Que* několik měsíců, víc, než trvala cesta, pak to vězení. Ale stojí to za to. Bude žít věčně.

Dvacet hodin.

Největší nebezpečí představovala flotila obklopující Prstenec. Země a Mars se před pár měsíci navzájem parádně nakopaly a udělaly ze svého loďstva rozskřípané starce, ale to, co jim zbylo, se teď nacházelo převážně kolem Prstence. Něco také u vnitřních planet, ale to Nóa nezajímalo. Tady bylo nějakých dvacet, možná třicet velkých válečných lodí, které se vzájemně pozorovaly, a všechny vědecké lodi v soustavě se vznášely pár tisíc kiláků od Prstence a opatrně nakukovaly a naslouchaly. Vojenské síly zajišťovaly, aby se ho nikdo ani nedotkl. Všichni tady byli pěkně vyděšení. Přes veškerý ten kov a keramiku, nacpané do jed-

noho kouta vesmíru, přes relativně malý tisícikilometrový vnitřní průměr Prstence byla pravděpodobnost, že do něčeho vrazí, minimální. Kolem výrazně převládalo nic nad něčím. Pokud by to napálil do některé z lodí flotily, tak už se beztak nebude muset ničím znepokojovat, takže se svěřil do rukou Svaté Panny a začal nastavovat vysokorychlostní kameru. Až k něčemu doopravdy dojde, bude to takový fofr, že ani nebude vědět, jestli dosáhl cíle, dokud nezpracuje data. Teď potřeboval zajistit, aby o něm měli záznam. Zapnul transmitery.

„Hoy,“ řekl do kamery. „Tady Néo. Kapitán i posádka suverénní závodní lodi *Y Que* z Pásu. *Mielista me*. Mám šest hodin do největšího sklouznutí od chvíle, kdy Bůh stvořil člověka. *Es pa mi mama*, sladká Sophia Brun, a Ježíš, náš pán a spasitel. Dívejte se. Mrknete, a přijdete o to, *que sa?*“

Koukl se na nahrávku. Vypadal hrozně. Nejspíš by býval měl čas, mohl si oholit ty ulepené vousy a aspoň si svázat vlasy. Také si přál, aby býval nezanedbával pravidelné cvičení – a tím pádem teď neměl ramínka jako kuře. Na to už ale bylo pozdě. Ovšem mohl si pohrát s úhlem kamery. Letěl balisticky. Nemusel si dělat starosti s gravitací z tahu motorů.

Zkusil to znovu ze dvou odlišných úhlů, dokud neuspokojil svou marivost, pak přepnul na dvě vnější kamery. Jeho představení trvalo něco přes deset vteřin. Vysílání zahájí asi dvacet vteřin před vstupem dovnitř, pak přepne na externí kamery. Víc než tisíc snímků za sekundu, a i přitom může v mezičase Prstenec propást. Musel prostě doufat v nejlepší. Teď by stejně nesehnal kvalitnější kameru, i kdyby nějaká existovala.

Vypil zbytek vody a tiše zatoužil, aby si býval vzal trochu víc jídla. Hodila by se tuba nějaké proteinové břečky. Ale brzy bude po všem. Strčí ho do pozemšťanského nebo marťanského lodního vězení, kde bude slušná toaleta a voda na pití a vězeňské dávky. Už se na to skoro těšil.

Jeho dosud spící komunikační antény se probraly a zaskřehotaly cosi o úzkém svazku. Otevřel spojení. Šifrování znamenalo, že jde o černou síť, a zprávu, poslanou před dostatečně dlouhou dobou, aby ho právě teď dostihla. S tím načasováním se někdo pěkně předvedl.

Evita byla pořád krásná, ale vypadala víc jako dospělá žena, než když začal shánět peníze a díly na *Y Que*. Za pět let bude dočista tuctová. Bez tak se mu bude pořád líbit.

„*Esá, unokabátya,*“ řekla. „Všechny oči světa. *Toda auge*. I moje.“

Usmála se a jeho na okamžik napadlo, že si snad vyhrne košili. Pro štěstí. Vysílání skončilo.

Dvě hodiny.

*

„Opakuji, tady marťanská fregata *Lucien*. Hovořím k neidentifikované lodi blížící se k Prstenci. Odpovězte ihned, jinak zahájíme palbu.“

Tři minuty. Zahlédli ho moc brzo. Do Prstence mu zbývaly tři minuty; neměli ho zaznamenat dřív než minutu před vstupem.

Néo si odkašlal.

„To není třeba, *que sa?* Není třeba. Tady je *Y Que*, závodní člun z *Cerery*.“

„Nemáte zapnutý transpondér, *Y Que*.“

„Pokazil se, no jo. Potřeboval bych s tím píchnout.“

„Rádio vám funguje, ale neslyším žádný nouzový maják.“

„Nejde o nouzovou situaci,“ odpověděl Néo a natahoval každou slabiku. Jen je ještě zabavit. „Letím balisticky. Můžu zažehnout reaktor, ale to pár minut potrvá. Třeba byste mi mohli pomoci, co?“

„Nacházíte se v zakázané oblasti, *Y Que*,“ prohlásil Marťan a Néo cítil, jak se mu na tváři šíří úsměv.

„Nechci škodit,“ řekl. „Nic takového. Vzdám se. Jen musím kapku zpomalit. Zážeh za pár sekund. Vydržte.“

„Máte deset vteřin na změnu trajektorie od Prstence, jinak zahájíme palbu.“

Strach chutnal jako vítězství. Opravdu to dělal. Mířil k Prstenci a přiváděl je k nepřičetnosti. Ještě minuta. Začal zahřívát reaktor. V téhle fázi vlastně ani nelhal. Celá soustava senzorů spustila startovací sekvenci.

„Nestřílejte,“ zaprosil a sám pro sebe naznačil pohyb jako při masturbaci. „Prosím, pane, nestřílejte na mě. Zpomalím, jak jen to půjde.“

„Máte pět sekund, *Y Que*.“

Měl třicet. Jakmile nahodil lodní systémy, rozsvítily se i monitory na rozpoznání přítele a nepřítele. *Lucien* ho mine těsně. Asi tak o sedm set kiláků. Není divu, že ho uviděli. Na tu vzdálenost jim musel jeho člun rozsvítit obrazovky ohrožení jako o Vánocích. Prostě pech.

„Můžete střílet, jak chcete, já prostě brzdím, jak nejvíc můžu,“ řekl.

V lodi se rozezněl alarm. Na displeji se ukázaly dvě nové tečky. Ten *hijo de la puta* na něj opravdu vypálil torpéda.

Patnáct vteřin. Dokáže to. Zahájil širokopásmové vysílání, zapnul vnější kameru. Někde před sebou měl Prstenec, se svou šířkou deseti tisíc kilometrů ještě příliš malý a temný, aby ho viděl pouhým okem. Všude kolem byly rozsypané hvězdy.

„Zastavte palbu!“ zakřičel na marťanskou fregatu. „Zastavte palbu!“

Tři vteřiny. Torpéda nabírala rychlost.

Jedna vteřina.

Hvězdy všechny najednou pohasly.

Néo poklepal na monitor. Nic. Rozpoznávání přátelské a nepřátelské lodi se ztratilo. Žádná fregata. Žádná torpéda. Nic.

„Tak tohle,“ prohlásil jen tak do neurčita, „tohle je divné.“

Na monitoru se cosi modře zatřpytilo, přisunul se blíž, jako by těch pár palců mohlo celé záležitosti dát nějaký smysl.

Senzorům pro varování před vysokým přetížením trvalo pět setin sekundy, než naskočily. Pevně zabudovaný alarm zareagoval v dalších třech setinách sekundy, rozsvítil červenou kontrolku a rozezněl klakson. Indikátor na malé konzoli hlemýždím tempem půl sekundy oznámil brždění s přetížením devětadevadesáti gé. Tou dobou už se však Néo změnil v červenou šmouhu uvnitř kokpitu. Brždění lodi ho vrhlo dopředu skrz obrazovky a do přepážky rychleji, než mohly jeho synapse vůbec zareagovat. Pět dlouhých vteřin člun skřípěl zatížením, ne jen že by sám zastavoval, ale byl zastavován.

V neporušené temnotě vnější kamera s krátkou expoziční dobou dál vysílala tisíc záběrů ničeho za vteřinu.

A pak ještě něco jiného.

Kapitola první: Holden

Když byl ještě kluk a žil na Zemi pod otevřenou modří oblohy, jedna z jeho matek tři roky trpěla nezvládnutelnými migrénami. Vidět ji bleudou a opocenou bolestí bylo hrozné, ale aury, které záchvatu předcházely, byly snad ještě horší. Uklízela v domě nebo pracovala na smlouvách ze své právnické praxe, a najednou se jí začala svírat levá ruka, zkroutila se, až se zdálo, že se jí žíly a šlachy tím napětím zpřetrhají. Pohled se jí rozostřil, panenky rozšířily, modré oči celé zčernaly. Jako by sledoval, jak někdo dostává záchvat, a pokaždé si myslel: *tentokrát* to nepřežije.

Tehdy mu bylo šest a nikomu z rodičů se nesvěřil, jak moc ho ty migrény trápí, jak moc se jich bojí – neřekl to, ani když zrovna bylo všechno v pořádku. Ten strach se mu stal důvěrně známým. Téměř očekávaným. Býval by měl tu hrůzu zmírnit, a možná tomu tak skutečně bylo, ale nahradil ji pocitem uvěznění. K útoku mohlo dojít kdykoli a nedalo se mu vyhnout.

Otrávil to celý život, i když jen trochu.

Pronásledovalo ho to jako prokletí.

„Nakonec vždycky vyhrává kasino,“ křikl Holden.

Seděl se svou posádkou – Alexem, Amosem a Naomi – u soukromého stolu ve VIP salónku nejdražšího hotelu na Cereře. Zvonění, hvízdání a digitalizované hlasy herních automatů doléhaly až sem tak hlasitě, že přehlušovaly běžnou konverzaci. Těch pár frekvencí, které zůstávaly neobsazené, úhledně vyplňovalo vysoké cvakání a rachot japonského stolního fotbalu a hluboké dunění kapely, která hrála na jednom ze tří pódíí. To vše se skládalo do jakési zvukové kulisy, z níž se Holdenovi roztrásaly vnitřnosti a zvonilo mu v uších.

„Cože?“ zaječel na něj Amos.

„Nakonec vždycky vyhrává kasino!“

Amos koukl na obrovskou hromadu žetonů před sebou. Spolu s Alexem je počítali a rozdělovali před dalším útokem na herní stoly. Holden

zběžným pohledem odhadoval, že za poslední hodinu vyhráli nějakých patnáct tisíc cereských nových jenů. Docela působivá hromádka. Kdyby teď skončili, byli by za vodou. Jenomže oni toho pochopitelně nenechají.

„Dobře,“ řekl Amos. „Cos to povídal?“

Holden se usmál a pokrčil rameny. „Ale nic.“

Jestliže jeho posádka chce utratit pár tisíc jenů a upustit trochu páry u blackjacku, jak by jí v tom mohl bránit? Po pravdě, na jejich platu za poslední zakázku se to nijak neprojeví, a to přitom šlo pouze o jeden ze tří smluvních úkolů, které za poslední čtyři měsíce úspěšně splnili. Vypadalo to na náramně výnosný rok.

Za uplynulé tři roky udělal Holden spoustu chyb. Ovšem to, že jako lovec pirátů a výběrčí u SVP skončil a stal se nezávislým kapitánem, k nim nepatřilo. Během několika měsíců, kdy *Rosinantu* prohlásil za kurýrní a doprovodnou loď, dostal sedm zakázek, a na všech slušně vydělali. Utrátili spoustu peněz za opravu lodi od přídě až po zád. Měla za sebou těžké roky a potřebovala trochu rozmazlování.

Když bylo vše hotovo a na společném účtu pořád zbývalo tolik, že ani nevěděli, co si s tím počít, vymyslel Holden seznam přání posádky. Naomi si zaplatila stržení přepážky mezi jejich kajutami, aby obě místnosti spojila. Teď měli postel dost širokou i pro dva, a dokonce dost místa, aby kolem ní mohli projít. Alex poukázal na obtíže se sháněním torpéd vojenského typu a vyžádal si elektromagnetické pulzní dělo, připojené ke kýlu *Rosi*. Dodá jim větší palebnou sílu než běžné zbraně lokální obrany, a přitom mu jako munice stačí dvouliberní střely z wolframové oceli. Amos utratil třicet tisíc při zastávce na Callisto a pořídil za ně ve slevách nějaké nové vychytávky na vylepšení motorů. Když Holden poznamenal, že *Rosi* beztak dokáže akcelarovat tak rychle, aby to posádku zabilo, a zajímal se o důvody modernizace, Amos odpověděl: „Protože je to prostě paráda.“ Načež Holden přikývl a zaplatil účet.

Dokonce i poté, co pominul první opojný záchvat utrácení, mohli si dovolit mzdu pětikrát vyšší, než mívali kdysi na *Canterbury*, a ještě zásobit loď vodou, vzduchem a palivem na příštích deset let.

Možná tohle všechno bylo jen přechodné. Nastanou i hubená léta, kdy nebudou mít práci a budou se muset uskrovnit. Ale dnes ještě ne.

Amos s Alexem skončili s počítáním žetonů, hlučně poučovali Naomi o jemných nuancích v blackjacku a lákali ji, aby se k nim přidala. Holden mávl na číšníka, který se k nim okamžitě přihnál. Ve VIP salónku neexistovalo žádné objednávání z menu na stolní obrazovce.

„Máte nějakou skotskou, která je udělaná z opravdového obilí?“ zeptal se Holden.

„Máme několik destilátů z Ganymedu,“ odpověděl číšník. Ovládal jakýsi trik, díky němuž ho bylo slyšet i přes ten panující kravál, aniž by si musel příliš namáhat hlasivky. Usmál se na Holdena. „Nícméně pro pány ze Země s vybraným vkusem tu máme odložených pár láhví šestnáctileté whisky Lagavulin.“

„Jako skutečnou skotskou ze Skotska?“

„Přesněji z ostrova Islay,“ pravil číšník. „Dvanáct set za láhev.“

„Tak tu si dám.“

„Jistě, pane, a čtyři sklenky?“ Číšník pokýval a zamířil k baru.

„My si teď jdeme zahrát blackjack,“ řekla Naomi se smíchem. Amos oddělil od své kupky štůsek žetonů a přisunul jí je. „Nejdeš s námi?“

Kapela v sousední místnosti přestala hrát a hluk na pozadí klesl na téměř snesitelnou úroveň – na pár vteřin, než zase v celém kasinu pustili reprodukovanou hudbu.

„Počkejte chvíli, mládeži,“ zarazil je Holden. „Právě jsem objednal láhev něčeho náramně dobrého a chtěl bych si s vámi připít, než se pro zbytek noci rozejdeme každý po svém.“

Amos se sice tvářil netrpělivě, než láhev donesli, ale pak chvíli zkoumal nálepkou a uznale přikývl. „No, tak jo, tohle za to čekání stálo.“

Holden všem nalil, pak zvedl sklenku. „Na nejlepší loď a posádku, s jakou jsem měl tu čest sloužit, a na to, že nám platí.“

„Že nám platí!“ opakoval Amos a vypil sklenku do dna.

„Zatraceně, kapitáne,“ ozval se Alex a zvedl láhev, aby si ji pořádně prohlédl. „Nemohli bysme si jich vzít pár na *Rosi*? Můžeš mi to odepsat ze mzdy.“

„Souhlas,“ přidala se Naomi a nalila všem dalšího panáka.

Na pár minut zapomněli na žetony a vábení karetních stolků. Víc si Holden ani nepřál. Jen ještě chvíli pobýt s nimi. Na všech lodích, na nichž kdy sloužil, představoval přístav příležitost zbavit se tváří, které vídal dennodenně. Ale teď už to neplatilo. Ne s touhle posádkou. Potlačil nutkání pronést sentimentální frázi *Mám vás rád, kamarádi!*, raději se znovu napil.

„A ještě poslední na cestu,“ prohlásil Amos a chopil se láhve.

„Já si odskočím,“ oznámil Holden a zvedl se od stolu. Cestou na záchod se kymácel trochu víc, než by čekal. Skotská mu rychle stoupala do hlavy.

Toalety ve VIP prostorách byly přepychové. Žádné obyčejné řady mušlí a výlevek. Místo toho tu měli půltucet dveří, z nichž každé vedly

do soukromé kóje s vlastní mísou a umyvadlem. Holden do jedněch strčil a zamkl se. Jakmile za sebou zavřel, hladina hluku poklesla téměř do ticha. Tak trochu jako by vystoupil ze světa. Patrně to bylo tak zamýšleno. Byl projektantovi kasina vděčný, že vytvořil tu oázu klidu. Tady by ho ani nepřekvapilo, kdyby nad umyvadlem objevil další hrací automat.

Zatímco si ulevoval, opřel se dlaní o stěnu, aby udržel rovnováhu. Byl právě uprostřed akce, když se místnost nakrátko rozzářila a na chromovaném splachovači se objevil slabý modrý odraz. Vnitřnosti se mu stáhly strachem.

Už zase.

„Přísámbůh,“ řekl, ještě než dokončil svou činnost a zapnul si zip, „Millere, radši zmiz, než se otočím.“

Otočil se.

Miller tam byl.

„Ahoj,“ pozdravil mrtvý muž.

„Musíme si promluvit,“ dokončil Holden za něj a přešel k umyvadlu, aby si opláchl ruce. Jedna drobounká modrá světluška ho následovala a přistála na pultu. Holden ji rozmáčkl dlaní, ale když zvedl ruku, nic neviděl.

Millerův odraz v zrcadle pokrčil rameny. Pohyboval se nepříjemně škubavě, jako by ho řídil hodinový strojek. Lidsky i nelidsky současně.

„Můžou sem přijít všichni současně,“ pravil mrtvý muž. „Nechce se mi mluvit o tom, co se stalo Julii.“

Holden vytáhl ze zásobníku nad umyvadlem ručník, opřel se o pult čelem k Millerovi a pomalu si osušoval ruce. Roztrásl se jako pokaždé. Po páteři mu jako vždy přeběhl pocit ohrožení a něčeho zlého. Nesnášel to.

Detektiv Miller se usmál, jako by ho vyrušilo cosi, co Holden nemohl vidět.

Tenhle člověk kdysi pracoval u bezpečnostní agentury na Cereře, dostal výpověď a vydal se samostatně na lov, hledat ztracenou dívku. Jednou Holdenovi zachránil život. Holden byl svědkem srážky asteroidu, kde byl uvězněn Miller a tisíce obětí mimozemské protomolekuly, s Venuší. Včetně Julie Maové, právě té dívky, po níž Miller pátral a našel ji příliš pozdě. Mimozemský artefakt se pak celý rok pod mračny Venuše zabýval vytvářením svých nepochopitelných projektů. Když posléze povstal, zvedl z hlubin masivní struktury a prolétl sluneční soustavou až za oběžnou dráhu Neptunu, podoben jakémusi titánskému stvoření z oceánu, jež se přizpůsobilo prázdnotě, Miller vzlétl vzhůru s ním.

A všechno, co říkal, bylo naprosto šílené.

„Holden,“ řekl Miller, ale neobracel se k němu. Spíš jako by ho popisoval. „Jo, to dává smysl. Nejsi jeden z nich. Hele, musíš mě vyslechnout.“

„To bys mi ale musel něco říkat. Tohleto není k ničemu. Už se mi takhle každou chvílí zjevuješ skoro rok, a ještě z tebe nevylezlo nic rozumného. Ani ň.“

Miller jeho poznámku odbyl mávnutím. Začal zrychleně dýchat, jako by právě doběhl v nějakém závodě. Na jeho bledé, našedlé pleti se objevily kapičky potu.

„V sektoru osmnáct měli ten bordel bez licence. Vlezli jsme tam a mysleli si, že jich tam seberem takových patnáct, dvacet, možná víc. Dorazili jsme tam, a to místo bylo úplně vyblíbené. Měl bych se nad tím zamyslet. To musí něco znamenat.“

„Co po mně chceš?“ vyhrkl Holden. „Prostě mi pověz, o co ti jde, jasný?“

„Nejsem blázen,“ opáčil Miller. „Když se zblázním, zabijou mě. Bože, nebo už mě zabili?“ Miller zkroutil ústa do malého ó a začal se prudce nadechovat. Rty mu ztmavly, krev pod kůží černala. Položil Holdenovi na rameno ruku, která se zdála nepřiměřeně těžká. Příliš pevná. Jako by ho někdo přestavěl a místo kostí do něj vložil železo. „Všechno to jde do háje. Dostali jsme se tam, ale je to prázdné. Celé nebe je prázdné.“

„Netuším, co to má znamenat.“

Miller se naklonil blíž. Jeho dech připomínal acetátové výpary. Oči upíral na Holdena, obočí povytažená, jako by se ptal, jestli rozumí.

„Musíš mi pomoci,“ řekl. Cévky v jeho očích téměř zčernaly. „Oni vědí, že umím hledat. Vědí, že mi pomůžes.“

„Jsi mrtvý,“ vypravil ze sebe Holden, aniž by si to předem promyslel.

„Každý je mrtvý.“ Miller spustil ruku z jeho ramene a odvrátil se. Na čele se mu objevily zmatené vrásky. „Téměř. Téměř.“

Holdenovi zabzučel terminál, vyndal ho z kapsy. Naomi mu psala: *Nespadl jsi tam?* Začal jí psát odpověď, ale vzápětí toho nechal, když mu došlo, že nemá ponětí, co říct.

Když Miller znovu promluvil, měl tenký hlas, skoro jakoby dětský, udivený, užaslý.

„Do hajzlu. Ono se to *stalo*.“

„Co se stalo?“ zeptal se Holden.

Bouchly dveře, kdosi vešel do sousední kóje, a Miller zmizel. Jako jediný důkaz své přítomnosti po sobě zanechal vůni ozónu a pach jakýchsi těkavých organických látek, něco jako když se v obchodě zkazí

koření. Všechno se to mohlo odehrát pouze v Holdenových představách.

Zůstal chvíli na místě, čekal, až mu z úst vyprchá chuť po mědi. Čekal, až se mu srdeční tep vrátí do normálu. Dělal prostě to, co vždycy v téhle situaci. Když to nejhorší pominulo, opláchl si obličej studenou vodou a osušil měkkým ručníkem. Vzdálené, tlumené zvuky z herny se vystupňovaly do nepřičetnosti. Asi jackpot.

Nechtěl se s příhodou svěřovat ostatním. Naomi, Alexovi, Amosovi. Zasloužili si trochu užít, aniž by se jim do potěšení vtírala jakási věc, která kdysi bývala Millerem. Uvědomoval si, že je poněkud iracionální snažit se to před nimi utajit, ale potřeba chránit je byla tak silná, že si ji v duchu vůbec nezpochybňoval. Ať se z Millera stalo cokoli, Holden byl odhodlán pevně stát mezi ním a *Rosi*.

Pozoroval svůj odraz v zrcadle, dokud ho dokonale nezvládl. Bezstarostný, mírně opilý kapitán nezávislé lodi na dovolené v přístavu. Klidný. Spokojený. Vrátil se do šílenství kasina.

Na okamžik se ho zmocnil pocit, že se vrátil zpátky v čase. Kasina na Erotu. Smrtící kabiny. Světla se zdála příliš jasná, zvuky příliš hlasité. Holden zamířil zpět ke stolu a nalil si další dávku. Tentokrát si alkohol pomalu vychutná. Potěší se jeho chutí a vůní a nocí. Kdesi za ním kdosi zaječel smíchy. Byl to jen smích.

Za chvíli se objevila Naomi, vynořila se z okolního hemžení, podobná poklidu v ženské podobě. Jeho napůl opilá, rozpínavá láska, kterou k ní cítil dřív, se vrátila, když se díval, jak se k němu blíží. Strávili spolu na lodi *Canterbury* celé roky, než zjistil, že se do ní pomalu zamilovává. Když se ohlížel nazpátek, bylo mu jasné, že každé ráno, kdy se probudil vedle jiné dívky, znamenalo ztracenou příležitost dýchat stejný vzduch s Naomi. Nedokázal si představit, nač tehdy vůbec myslel. Posunul se stranou, aby jí udělal místo.

„Už tě obrali?“ zeptal se.

„Alexe,“ odpověděla. „Dala jsem mu svoje žetony.“

„Jsi úžasně velkorysá žena,“ ušklíbl se.

Naominy tmavé oči zněžněly a nabraly soucitný výraz.

„Zas se ukázal Miller?“ Naklonila se blíž, aby ji slyšel.

„Malinko mě znepokojuje, jak do mě vidíš.“

„Jsi docela čitelný. A není to poprvé, co tě přepadl na záchodě. Říkal tentokrát něco, co by dávalo smysl?“

„Ne,“ odvětil Holden. „Je to jako vykládat si s elektrickou poruchou. Půlku času ani nevím jistě, jestli ví, že jsem tam s ním.“

„Nemůže to přece být doopravdy Miller, ne?“

„Jestli to je protomolekula v jeho podobě, tak je to ještě strašidelnější.“

„To je fakt,“ přitakala. „Povídal aspoň něco nového?“

„Snad. Trochu. Prý se něco stalo.“

„Co?“

„Nevím. Řekl jen: ‚Stalo se to.‘ A zmizel.“

Chvíli spolu jen tak seděli, v soukromém tichu v té záplavě hluku a hýření, s propletenými prsty. Nahnula se k němu, políbila ho na pravé obočí, pak ho vytáhla ze židle.

„Pojďme,“ řekla.

„Kam jdeme?“

„Naučím tě hrát poker,“ odpověděla.

„Já umím hrát poker.“

„To si jen myslíš.“

„Považuješ mě za zelenáče?“

Usmála se a táhla ho dál.

Holden zavrtěl hlavou. „Jestli po tom tak toužíš, vraťme se na loď. Můžeme sehnat pár lidí a zahrát si v soukromí. Tady to nemá smysl. Kasino vždycky vyhrává.“

„My tu nejsme kvůli výhře,“ pravila Naomi a řekla to tak vážně, že v jejím hlase slyšel cosi víc. „Jsme tady kvůli hře.“

Novinky dorazily o dva dny později.

Holden právě v jídelně konzumoval jídlo přinesené z přístavní restaurace: rýži s česnekovou omáčkou, třemi druhy luštěnin a čímsi, co se natolik podobalo kuřeti, že to mohlo být skutečně kuře. Amos a Naomi dohlíželi na nakládání živin a filtrů do vzduchového recyklačního systému. Alex spal ve svém křesle pilota. Na lodích, kde Holden dříve sloužil, neslýchaná věc, mít před odjezdem celou posádku na lodi; všichni tehdy trávili pár nocí v hotelích, než se vrátili. Ale teď byli doma tady.

Procházel si na terminálu místní zprávy, nasával novinky a zábavu z celé soustavy. Narušení bezpečnosti v nové hře Bandao Solice znamenalo, že informace o financích a soukromí šesti miliónů lidí se dostaly na pirátský server na oběžné dráze Titanu. Vojeňští odborníci z Marsu volali po zvýšení dotací kvůli kompenzaci ztrát utrpených v bitvě u Gany-medu. Na Zemi koalice afrických farmářů podnítila odpor proti zákazu

bakteriálních kmenů, jež vážou dusík. Obě strany, pro i proti, vytáhly do káhirských ulic.

Holden letmo prohlížel stránky a mysl mu klouzala po povrchu informací, když u jedné zprávy narazil na červený pruh. A další, a ještě. Z obrázku nad článkem ho zamrazilo. Prstenec, tak tomu říkali. Gigantická mimozemská struktura, která vzlétla z Venuše a odcestovala do vzdálenosti téměř dvou astronomických jednotek až za oběžnou dráhu Uranu a tam se usadila.

Pročetl si zprávy pozorněji a v nitru se mu usadil strach. Když vzhlédl, spatřil ve dveřích Naomi a Amose. Amos měl v ruce vlastní terminál. Holden zahlédl na jeho displeji tytéž červené proužky.

„Viděl jsi to, kapitáne?“ zeptal se Amos.

„Jo,“ kývl Holden.

„Nějaký cvok chtěl proletět Prstencem.“

„Jo.“

Přes vzdálenost mezi Cererou a Prstencem, ten nesmírně rozlehlý pustý oceán prostoru, měla zpráva o šílenci v laciné lodičce, který vletěl do mimozemské stavby na jedné straně a na druhé už nevyletěl, dorazit tak do pěti hodin. Přitom k tomu došlo před dvěma dny. Tak dlouho to vlády sledující Prstenec dokázaly tajit.

„Tohle bude ono, co?“ řekla Naomi. „Tohle se stalo.“

Kapitola druhá: Bull

Carlos C de Baca – pro přátele Bull čili Býk – kapitána Ashforda neměl rád. Od samého začátku.

Kapitán patřil k těm chlápům, co se uměli vyšklibat, aniž by přitom pohnuli pusou. Než Ashford vstoupil na plný úvazek do služeb SVP, získal diplom z matematiky v Lunární pobočce Bostonské univerzity, a nikoho o tom nenechal na pochybách. Jako by byl lepší než jiní lidé z Pásu jen proto, že absolvoval pozemskou univerzitu. Ne že by s chutí nepomlouval chlápky jako Bull nebo Fred, kteří skutečně vyrostli v gravitační studni. Ashford nebyl to ani ono. Držel se zuby nehty všeho, co z něj zdánlivě dělalo důležitého muže – vzdělání, spojení se Zemí, to, že vyrostl v Pásu, tudíž bylo dost těžké neutahovat si z něj.

A právě Ashford měl výpravě velet.

„Je to také otázka času,“ řekl Fred Johnson.

Fred vypadal hrozně. Moc hubený. Všichni teď byli hubení, jenomže Fredova tmavá pleť měla ten popelavý odstín, který v Bullovi vyvolával představy autoimunních poruch nebo neléčené rakoviny. Pravděpodobně to bylo spíš stresem, léty a podvýživou. To, co nakonec dostane každého. Popravdě, Bull také kolem spánků šedivěl a nelíbily se mu ty mizerné LEDky, které měly simulovat sluneční svit. Za to, že byl ještě pořád tmavší než vaječná skořápka, vděčil spíš své snědé mexické matce než ultrafialovému záření.

Pobýval ve tmě od svých dvaadvaceti, a teď mu bylo přes čtyřicet. A Fred, jeho nadřízený důstojník ve službě dvěma různým vládám, byl starší než on.

Před nimi se zvedala nosná konstrukce stanice, pružné stěny se leskly jako hadí šupiny. Neustále se ozýval tichý kvílivý zvuk, jak se vibrace konstrukce přenášely do těla stanice. Rotační gravitace tu byla slabší než standardní třetina gé, běžná na celém Tychonu, a Ashford se trochu předváděl, když je předhonil a pak na oba Pozemšťany počkal. Bull schválně zpomalil, aby na ně musel čekat déle.

„Otázka času? Jak to vlastně vypadá, plukovníku?“ zeptal se Ashford.

„Není to tak hrozné,“ odpověděl Fred. „Od té velké změny během incidentu se už v Prstenci nic neděje. Nikdo další se dovnitř neodvážil a nic nevyšlo ven. Lidi tam kolem už si přestali dělat do kalhot a přešli do stavu zvýšené pohotovosti. Mars celou záležitost považuje za čistě vojenskou a vědeckou. Už se tam ženou s púltuctem vědeckých lodí.“

„S jakým doprovodem?“ zajímal se Bull.

„Jeden torpédoborec, tři fregaty,“ řekl Fred. „Země na to jde pomaleji, ale zato ve větším měřítku. Příští rok se chystají k volbám a generální tajemník to pěkně schytává za to, jak zavíral oči nad aktivitami ničemných korporací.“

„To bych rád věděl proč,“ pravil Bull suše. Dokonce i Ashford se posmál. Společnosti Protogen a Mao-Kwikowski zničily veškerou stabilitu a pořádek sluneční soustavy tak bezpečně, jako by ji strčily do mixéru. Zmizela stanice Eros, které se zmocnila cizí technologie, načež se s ní zřítíla na Venuši. Stanice Ganymedes produkovala méně než čtvrtinu původního objemu potravin, takže všechna populační centra vnějších planet musela spoléhat na záložní zemědělské zdroje. Spojenectví Země a Marsu se jevilo jako dávná vzpomínka, něco, o čem se mohl rozvykládat nějaký děda po pár pivech. Vzpomínka na staré dobré časy, než šlo všechno do háje.

„Dělá z toho velkou akci,“ pokračoval Fred. „Média. Náboženští vůdci. Básníci. Umělci. Všechny je vleče k Prstenci, jen aby se zpravodajské kanály nezaměřovaly na něj.“

„Typické,“ řekl Ashford, ale dál to nerozebíral. Typické pro politika. Typické pro Pozemšťana. „A na co se to tam vlastně díváme?“

Nosná konstrukce se na okamžik rozezněla hlasitěji při nějaké poruše harmonie, jež vyvolala zvonění a chvění, dokud nezabraly bezpečnostní tlumiče a nezabránily vibracím, které by mohly způsobit poškození.

„Máme potvrzeno jen tolik, že nějaký pitomec vletěl vysokou rychlostí po balistické křivce do Prstence a na druhé straně už se nevynořil.“ Fred pokrčil rukama místo rameny v typickém gestu člověka z Pásu. „Načež se na Prstenci projevila jakási fyzikální anomálie. Možná že člen toho kluka sežral a přeměnil ho v něco jiného. Vystříklo z něj hodně rentgenových a gama paprsků, ale zase ne tolik, kolik by odpovídalo hmotnosti člunu. Možná tam něco rozbil. Možná otevřel nějakou bránu, a teď se z ní vyrojí banda malých zelených mužíčků v létajících talířích a udělají ze sluneční soustavy zastávku tahačů.“

„Co...“ začal Bull, ale Ashford mu skočil do řeči.

„Nějaká odpověď z Venuše?“

„Nic,“ řekl Fred.

Venuše byla mrtvá. V létech po pádu nakažené stanice Eros zůstávaly všechny lidské oči obrácené k této planetě a sledovaly, jak se mimozemská protomolekula namáhá v jejím žáru a zběsilosti. Do výše několika kilometrů na ní vyrostly krystalické věže a zase padly. Celou planetu opletly sítě uhlíkových vláken, načež se ztratily. Ta zbraň byla stvořena proto, aby se před miliardami let zmocnila primitivního života na Zemi. Místo toho dostala komplexní ekosystém lidských těl a prostředky, jak je zachovat v toxické peci Venuše. Uskutečnit příslušný plán možná zabralo delší dobu. A možná práce se složitějšími živými organismy plány naopak usnadnila. Nyní se všechno zdálo svědčit pro to, že na Venuši protomolekula skončila. Teď bylo podstatné, že umístila v prázdnotě za oběžnou dráhou Uranu prstenec, jenž se sám smontoval a dřepěl si tam mrtvý jako kámen.

Až dosud.

„A co bychom s tím jako měli dělat?“ zeptal se Bull. „Bez urážky, ale nemáme k dispozici právě nejlepší vědecké lodi. A Země s Marsem si u Ganymedu dali navzájem pěkně zabrat.“

„Buďte tam,“ nařídil jim Fred. „Jestliže Země a Mars vyslali svoje lodě, my vyšleme svoje. Vydají-li prohlášení, my vydáme vlastní. Pokud si budou činit na Prstenec nárok, my ho vzneseme také. Vytvořili jsme z vnějších planet životaschopnou politickou sílu, což přineslo své výhody, ale když jim umožníme znovu se zmocnit vedení, můžeme zase o všechno přijít.“

„Hodláme na někoho střílet?“ ozval se Bull.

„Doufám, že tak daleko to nedojde,“ odpověděl Fred.

Po mírném svahu nosné konstrukce vystoupili na obloukovou rampu. V temnotě poseté hvězdami se nad nimi klenula rozlehlá pláň oceli a keramiky osvětlená tisícerými zářivkami. Hledět na ni se podobalo pozorování krajiny – něčeho příliš velkého, než aby to mohla stvořit lidská ruka. Připomínala kaňon nebo horu. Kalderu mrtvé sopky, jež se změnila v louku. Už samotné rozměry činily člověku potíže vidět v té konstrukci loď. A přece to byla loď. Stavební stroje, které se plazily po jejích bocích, byly větší než dům, kde Bull žil jako kluk, ale odtud se podobaly fotbalistům na vzdáleném hřišti. Dlouhá tenká čára kýlového výtahu se táhla po celé délce trupu. Výtah převážel zaměstnance ze stavby na jednom konci do řídicího centra na druhém. Druhá kabina, umístěná zvenčí, pojala tisíc lidí. Vypadala jako zrnko soli. Měkká křivka boku lodi byla poseta věžičkami s elektromagnetickými pulzními děly a hrubšími, hrozivými výčnělky torpédových hlavních.

Kdysi to bývala *Nauvoo*. Generační loď, jež měla vézt ke hvězdám náklad oddaných mormonů vyzbrojených pouze pečlivě navrženým ekosystémem a neotřesitelnou vírou v Boží milost, která je dovede k cíli. Nyní z ní byl *Behemoth*. Největší a nejhrozivější ozbrojená loď ve sluneční soustavě. Do jejího břicha by se vešly čtyři lodi třídy *Donnager* a ani by se nedotýkaly stěn hangáru. Dokázala vypouštět magnetické střely rychlostí měřitelného zlomku *c*. Vešlo se do ní víc torpéd, než měl Spolek vnějších planet momentálně k dispozici. Její komunikační laser by dokázal propálit ocel, kdyby měl dost času. Ke všemu na ni dali namalovat zuby a přivařit obytnou budovu ve tvaru žraločí ploutve – nic nemohlo působit více odstrašujícím dojmem.

Což bylo dobře, protože šlo o pospravovaný a poněkud vylepšený vrak, a kdyby se dostal do opravdové bitvy, bylo by po něm. Bull zalétl pohledem k Ashfordovi. Kapitán zvedl bradu a oči mu zářily hrdostí. Bull tiše nasál vzduch mezi zuby.

Poslední zbytky tíže zmizely, když se plošina a podpůrná konstrukce sladily s nehybností *Behemotha*.

„Kdy ji můžeme vypustit?“ zajímal se Ashford.

„Za tři dny,“ odpověděl Fred.

„Podle stavebních zpráv bude loď připravena až za deset,“ ozval se Bull. „Máme v plánu pokračovat v práci během letu?“

„Takový byl záměr,“ přisvědčil Fred.

„Ale klidně bychom mohli pár dní počkat, dodělat práci v doku a pak nabrat o něco vyšší rychlost, takže bychom dorazili ve stejnou dobu.“

Ticho začalo být nepříjemné. Bull věděl, že tomu tak bude, ale říct to musel.

„Pohodlí a morálka posádky vyžaduje stejnou podporu jako loď samotná,“ pravil Fred diplomaticky. Bull ho znal dost dlouho, aby si pod jeho slovy přečetl: *Lidé z Pásu nestojí o vysoké přetížení*. „Krom toho se vnitřní úpravy provádějí lépe v nižších gé. Takhle to bude optimální, Bulle. Tvá loď odlétá za tři dny.“

„Je to pro tebe problém?“ zeptal se Ashford.

Bull nasadil svůj připitomělý úsměv, který používal, když chtěl říct pravdu a nemít z toho potíže.

„Chystáme se ven, jen abychom předvedli Zemi a Marsu, že tady jsme, zatímco Prstenec si tam provádí nějaké záhadné a strašidelné věci. Máme posádku, která není sehraná, loď napůl z náhradních dílů, napůl z toho, co jsme zachránili, a nemáme čas, abychom to všechno nechali

kapku utřepat. Jistě že je to problém, ale nemůžeme s tím nic dělat, tak to prostě provedeme. Přinejhorším přitom všichni zhebne.“

„To je radostná představa,“ pravil Ashford. Nesouhlas z jeho tónu přímo kapal. Bull pokrčil rameny a jeho úsměv se rozšířil.

„Stejně k tomu dřív nebo později dojde.“

Bull byl na Tychonu ubytován luxusně. Čtyři pokoje, vysoké stropy, samostatný záchod s vlastní dodávkou vody. Ani jako dítě na Zemi si takhle nežil. Dětství strávil v obytném komplexu ve sdílené zóně akciových společností v Novém Mexiku s rodiči, babičkou, dvěma strýci, třemi tetami a asi tak tisícovkou bratranců a sestřenic; přinejmenším mu to tak připadalo. V šestnácti odmítl dál chodit do školy a na podpoře zůstat nechtěl, proto zamířil na jih do Almogorda, kde si odpracoval své dva roky při rozebírání starých solárních elektráren z těch těžkých časů před fúzí. Tehdy přespával ve společné noclehárně s deseti dalšími kluky. Pořád si je pamatoval, jací byli, hubení a svalnatí, košile svlečené nebo ovázané kolem hlavy. Stále cítil, jak se do něj opírá mexické slunce, tlačí mu na hrud' jako něčí ruka, jak se vyhřívá v radiaci nekontrolované fúzní reakce, chráněn pouze vzdáleností a širokou modrou oblohou.

Když si ty dva roky odkroutil, zkusil průmyslovou školu, ale rozptylovaly ho hormony a alkohol. Jakmile jednou vypadl, zbývaly mu dvě možnosti: armáda, nebo podpora. Vybral si tu, která mu méně připomínala smrt zaživa. U mariňáků nikdy neměl kajutu větší než přední pokoj tady na Tychonu. Vlastně ani neměl žádný svůj kout, dokud z armády nevystoupil. Stanice Ceres se mu moc nezamlouvala. Tam měl doupě blízko středu rotace, s nízkým *gé* a vysokým Coriolisem. Nic víc než místo, kam se chodil vyspat po flámu, ale aspoň ho měl sám pro sebe. Holé stěny z ohlazeného kamene a postel z nějakých lodních přebyteků s popruhy pro nízkou gravitaci. Kdosi z předchozích obyvatel vyškrábal do stěny slova *besso o nadie*. V dialektu Pásu fráze pro *lépe, nebo vůbec*. Tou dobou netušil, že jde o politický slogan. Věci, jež získal po příchodu na stanici Tycho – rámeček, který přehrával deset rodinných fotek ze Země, cínový svícen, který tu nechala bývalá přítelkyně, civilní oblečení –, ty by jeho staré doupě na Cereře zaplnily, až by mu nezbylo ani místo na spaní. Najednou měl nějak moc krámů. Potřeboval to kapku omezit.

Ale ne kvůli současnému přidělení. Byt pro zástupce velitele na *Behemothu* byl ještě větší.

Domovní systém mu zazvoněním oznámil, že je někdo za dveřmi. Jen tak ze zvyku koukl na video vstup, než otevřel. Fred přešlapoval z nohy na nohu. Byl v civilním obleku, bílé propínací košili a dědkovských kalhotách, které se pokoušely zakrýt ochablé břicho. Byl to předem prohraný boj. Fred nebyl z formy o moc víc než Bull. Prostě jen stárli.

„Ahoj,“ pozdravil Bull. „Někam se usad'. Právě se balím.“

„Chceš se přestěhovat hned teď?“

„Rád bych strávil chvíli na lodi, než s ní odletíme,“ řekl Bull. „Chci se mrknout, jestli tam ještě nebloudí pár mormonů.“

Fred se zatvářil zkroušeně.

„Vím docela určitě, že jsme je hned napoprvé dostali všechny ven,“ připojil se k jeho hře. „Ale je to dost velká loď. Klidně se tam porozhlédni.“

Bull otevřel prádelník, prsty probral trička. Měl jich deset; známka úpadku. Kdo sakra potřebuje deset triček? Vyndal pět z nich a hodil je na židli vedle vojenského kufru.

„Jestli znovu získají práva na *Nauvoo*, bude to fakt peklo,“ řekl. „Vzhledem ke všem těm změnám, co jsme provedli.“

„Nezískají,“ prohlásil Fred s jistotou. „Zabrali jsme tu loď naprosto legálně. Šlo o stav nouze. Můžu ti ocitovat deset stránek precedentů.“

„Jo, jenže potom jsme ji zachránili a prohlásili ji za svoji,“ namítl Bull. „Jako bychom řekli, hele, musel jsem si půjčit tvůj nákladák, ale převrátil jsem ho do příkopu a zas ho vytáhl, takže teď je můj.“

„Zákon má mnoho světlých stránek, kamaráde.“ Fred měl unavený hlas. Trápilo ho ještě něco jiného. Bull otevřel další zásuvku, nacpal půlku ponožek do recyklátoru a přidal k nim zbytek triček.

„Akorát kdyby to soudce viděl jinak, byla by to pěkná otrava,“ poznamenal.

„Tohle nespadá do pozemské jurisdikce,“ opáčil Fred. „A náš soudní systém straní SVP. Naši soudci si uvědomují širší souvislosti. Neseberou nám největší loď, aby ji vrátili původnímu majiteli. Přinejhorším nařídí kompenzaci.“

„A můžeme si to dovolit?“

„Teď zrovna ne,“ připustil Fred.

Bull si posměšně odfrkl. „Vždycky si říkám, co jsme udělali tak hrozného, že jsme takhle dopadli. Ty sedíš na jednom z nejvyšších postů SVP, a já mám dělat zástupce Ashfordovi. Skoro to vypadá, že jsme někde v životě udělali chybu.“

„Co se toho týče,“ pravil Fred, „trošinku jsme změnili plány.“

Bull otevřel skříň a stiskl rty. Fred nepřišel jen tak na pokec. Vyskytl se nějaký problém. Bull vyndal dva obleky, oba ještě zabalené v lepkavé fólii. Léta si žádný nevzal na sebe. Nejspíš mu už dávno nepadnou.

„Ashford soudí, že lepší zástupce velitele bude Michio Paová. Už jsme to probrali. Tobě přiděluju místo velitele bezpečnosti.“

„Takže už třetí v pořadí,“ řekl Bull. „Copak to? Ashford si myslí, že ho zabiju a přeberu mu židli?“

Fred se nahnul dopředu a propletl si prsty. Z jeho vážného výrazu bylo zřejmé, že dobře ví, jak pitomá je celá tahle situace, ale snaží se z ní vytěžit co nejvíc.

„Jde o to, jak to celé vypadá,“ prohlásil. „Tohle je flotila Spolku vnějších planet. *Behemoth* představuje odpověď Pásu na všechny ty nejtěžší bijce Marsu a Země. Mít na můstku Pozemšťana, to není zrovna nejlepší nápad.“

„Dobře,“ přikývl Bull.

„Sám jsem ve stejném postavení, však víš. I po tom všem musím pracovat dvakrát tak tvrdě, abych si udržel loajalitu a respekt – kvůli svému původu. Dokonce i ti, kdo mě tady vidí rádi, protože si myslí, že díky mně Země vypadá slabší, ode mě neradi přijímají rozkazy. Každý kousíček jejich úcty si musím zasloužit – a dělat to znovu a znovu.“

„Jasně,“ přisvědčil Bull. Šéf bezpečnosti, to znamenalo trávit méně času v uniformě. S povzdechem položil oba obleky od stejnokroje na židli.

„Netvrdím, že ty si respekt nezasloužíš,“ pokračoval Fred. „Nikdo neví lépe než já, že jsi nejlepší z nejlepších. Prostě se musíme smířit s tím, že existují nějaká omezení. Že hlavně musíme odvést práci.“

Bull se opřel o stěnu, zkrřížil ruce na prsou. Fred k němu vzhledl zpod obočí, zbarveného jakoby jinovatkou.

„Pane, nalétal jsem toho s vámi hodně,“ řekl Bull. „Jestli mě chcete o něco požádat, tak to prostě udělejte.“

„Potřebuju od tebe tohle,“ pravil Fred. „To, co se děje tam venku, je nejdůležitější událost ve sluneční soustavě, a my nemáme ponětí, o co jde. Jestli něco zvoráme nebo poskytneme vnitřním planetám významnou výhodu, můžeme hodně ztratit. Ashford a Paová jsou kvalitní lidé, ale oba pocházejí z Pásu. Nemají zkušenosti z pozemských vojenských sil jako ty nebo já.“

„Myslíš, že by mohli vyvolat nějaký konflikt?“

„To ne. Ashford se bude ze všech sil snažit udělat všechno co nejlíp, ale bude vždycky reagovat jako chlap z Pásu a zaskočí ho, když se ostatní zachovají odlišně.“

„Ashford vždycky dělá všechno co nejlíp *jedině* proto, aby se neztrapnil. Pod tou svojí úhlednou uniformou nemá nic než vakuum. Na to se můžeš spolehnout.“

„Na něj nespolehám,“ projevil Fred souhlas. „Posílám tam tebe, protože věřím, že to zvládneš.“

„Ale nedáváš mi velení.“

„Ne, nedávám ti velení.“

„Co takhle zvýšit plat?“

„Ani to ne,“ odpověděl Fred.

„No sakra,“ zavrčel Bull. „Veškerá zodpovědnost a žádná pravomoc? Jak bych mohl takovou nabídku odmítnout?“

„Beze srandy. Je to na tebe podraz. Jde o optickou stránku věci a o politické hovadiny. Jenomže já potřebuju, abys to vzal.“

„Tak to беру,“ přikývl Bull.

Chvilí se ozývalo jen tiché cvakání vzduchového recyklačního systému. Bull se znovu pustil do skládání svého života do kufru. Kdesi vysoko nad ním, zakrytý tunami oceli a keramiky nad vrstvou kamene a vakua, čekal *Behemoth*.

Kapitola třetí: Melba

Když Melba vešla do herny, ucítila na sobě všechny oči. Místnost růžově, modře a zlatě osvětlovaly displeje herních stolů. U většiny her převládala tematika sexu, násilí nebo obojího. Zmáčkni knoflík, utrať peníze a dívej se, jak si dívky do sebe strkají cizí a odpudivé věci, než zjistíš, jestli jsi něco vyhrál. Hrací automaty, poker, loterie v reálném čase. Muži, kteří tu pařili, kolem sebe šířili atmosféru hlouposti, zoufalství a téměř hmatatelnou nenávist k ženám.

„Drahoušku,“ oslovil ji nesmírně tlustý muž za pultem. „Nevím, kam si myslíš, žeš přišla, ale vybrala sis špatné místo. Radši bys měla vypadnout.“

„Mám tady schůzku,“ odpověděla. „S Travinem.“

Tlustoch vyvalil oči pod těžkými víčky. Kdosi ze šera křikl cosi vulgárního, aby ji poplašil. Nepříjemné, ale nedala na sobě nic znát.

„Travin je vzadu, jestli chceš za ním, zlato,“ pokynul jí tlustoch. Na opačné straně haly, kam musela projít uličkou chlípných pohledů a nebezpečí, viděla červené plechové dveře.

Veškeré její instinkty pocházely z dřívějšíka, kdy ještě bývala Clarissou, takže tady byly nepoužitelné. Od chvíle, kdy se naučila chodit, se cvičila v sebeobraně, ovšem to všechno bylo zaměřeno na prevenci únosu. Jak upoutat pozornost úřadů, jak zabránit vyhrocení situace s únosci. Pochopitelně se učila i další věci. Součástí výcviku byl fyzický trénink, jeho cílem však byl vždycky únik. Uprchnout. Najít pomoc.

Tady však nebyl nikdo, kdo by jí pomohl, a nic, co by mohla uplatnit. Ale měla jen tohle, tak to bude muset použít. Melba – ne Clarissa, ale *Melba* – pokývla tomu tlustému chlapovi a vstoupila do stísněné, potměnělé místnosti. Plná pozemská gravitace ji táhla k zemi jako nemoc. Na displeji jednoho z automatů právě tři malí šediví alieni znásilňovali kreslenou ženu a nad nimi se vznášel létající talíř. Kdosi vyhrál menší jackpot. Melba se odvrátila. Někde za ní se zasmál jakýsi muž, jehož neviděla, ale cítila, jak se jí napjala kůže na šíji.

Ze všech svých sourozenců si právě ona nejvíc oblíbila fyzický trénink. Když skončila, pustila se do studia taj-či pod vedením instruktora

sebeobranu. Pak, když jí bylo čtrnáct, o tom otec na rodinném shromáždění zažertoval. Že bojový výcvik má smysl, to dokázal pochopit, ale tančit a předstírat boj, to vypadá směšně a je to ztráta času. Od té doby se tréninku nevěnovala. To bylo před deseti lety.

Otevřela červené dveře a prošla jimi. Kancelář se zdála téměř jasně osvětlená. Stál tu malý pracovní stůl se zabudovaným displejem, na něm zapnutý levný program účetnictví. Bílé matové sklo propouštělo dovnitř sluneční svit, ale zakrývalo baltimorské ulice. Plastovou pohovku s korporátním logem jakési levné značky piva by si mohl dovolit i člověk na podpoře. Seděli na ní dva mohutní muži. Jeden měl implantované sluneční brýle, s nimiž připomínal hmyz. Druhému se tričko napínalo na ramenou vykrmených steroidy. Tyhle dva už viděla.

Travin seděl u stolu a opíral se o něj stehnem. Vlasy měl oholené těsně u hlavy, na spáncích bílý poprašek. Vousy o nic delší. Na sobě oblek, jaký se v těchto kruzích považoval za kvalitní. Otec by si ho nevzal ani na maškarní.

„Hleďte, naše nenapodobitelná Melba.“

„Věděli jste přece, že jsem tady,“ opáčila. Neměli tu žádné židle, žádné místo k sezení, které by už nebylo obsazeno. Tak zůstala stát.

„Jasně že věděl,“ přikývl Travin. „Jen co jste vešla dovnitř.“

„Tak uzavřeme obchod?“ zeptala se. Její hlas se ostře zařizl do vzduchu. Travin se zazubil. Zuby měl nespravované a u dásní zašedlé. Byla to póza, viditelně tím předváděl své bohatství a moc – nějaké kosmetické úpravy byly pod jeho úroveň. Pocítila záchvěv opovržení. Jako by patřil ke starému kultu truckerů; dával na odiv prázdné symboly moci a neměl ponětí, co ve skutečnosti znamenají. Byla nucena s ním jednat, ale aspoň měla dost důstojnosti, aby ji to uvádělo do rozpaků.

„Všechno hotovo, slečno,“ pravil. „Melba Alzbeta Kohová. Narodena na Měsíci, rodiče Alscia, Becca a Sergio Koh, všichni už po smrti. Žádní sourozenci. Žádné úřední daňové dokumenty. Akreditovaná elektrochemička. Vaše nová osobnost už na vás čeká.“

„A smlouva?“

„Loď *Cerisier*, civilní podpora velké výpravy k Prstenci. A naše slečna Kohová bude na ní. Dokonce s kvalifikací a ve vedoucím postavení. Pár zaměstnanců pod sebou, ani si neušpiníte ruce.“

Vytáhl z kapsy bílou plastovou obálku. Fólií prosvítal laciný ruční terminál.

„Všechno je tu připraveno,“ řekl. „Vezměte si to a vyjdete ven jako jiná žena, co?“

Melba vyndala z kapsy vlastní terminál. Byl menší než Travinův a kvalitnější. Bude ho postrádat. Vyfukala svůj kód, odsouhlasila převod a strčila ho zpátky.

„Tak, peníze máte,“ oznámila. „Vezmu si zboží.“

„Ach, ještě zbývá jeden problém,“ prohlásil Travin.

„Domluvili jsme se,“ na to Melba. „Já svou část dohody splnila.“

„Což vám slouží ke cti,“ přisvědčil. „Ale obchodovat s vámi? Docela jsem si to užil. Spousta vzrušujících objevů. Když jsme tvořili vaši novou totožnost, museli jsme vložit i vaši DNA. Vyčistit zdvojené záznamy. Mám dojem, že jste ke mně nebyla úplně upřímná.“

Polkla, aby si uvolnila sevření v krku. Muž s hmyzíma očima se na gauci pohnul, nábytek pod jeho vahou zasténal.

„Utrácím vlastní peníze,“ řekla.

„Správně, správně,“ pokýval Travin. „Clarissa Melpomene Maová, dcera Julese-Pierra Mao z obchodní společnosti Mao-Kwikowski. Velmi zajímavé jméno.“

„Společnost Mao-Kwikowski byla znárodněna, když otce poslali do vězení,“ podotkla Melba. „Ta už neexistuje.“

„Ortel smrti vyneseny nad korporací.“ Travin položil obálku na stolní displej. „Jak smutné. Ale ne pro vás, co? Bohatí lidé to s penězi umějí. Pokaždé si najdou cestičku, jak je odložit někam, kam na ně očička úřadů nevidí. Převedou je na manželky. Nebo na dcery.“

Založila si ruce a zachmuřila se. Muž na pohovce, ten s vypracovanými svaly, potlačil zívnutí. Možná to ani nehrál. Mlčení se protahovalo ne proto, že by chtěla Travina přimět pokračovat, ale proto, že nevěděla, co říct. Přirozeně měl pravdu. Táta se o ně o všechny postaral, jak nejlépe mohl. Vždycky to tak dělal. Ani pronásledování Spojenými národy ho nepřipravilo o všechno. Clarissa měla dost peněz, aby mohla v klidu dožít někde na Měsíci nebo na Marsu a umřít ve vysokém věku, aniž by jí došly. Jenomže ona už nebyla Clarissa, a Melba byla v docista jiné situaci.

„Můžu vám dát dalších deset tisíc,“ prohlásila. „To je všechno, co mám.“

Travin předvedl svůj zašedlý úsměv.

„Všechny ty pěkné penízky se rozkutálely, hm? A co vás žene tam do tmy? To mě moc zajímalo. Tak jsem se na to koukl. Jste náramně dobrá. I když umím všelijak šilhat, nezahlédl jsem nic než stíny. Nezaslechl nic kromě ozvěn. Ale...“ Položil na obálku před sebou jeden prst, přesně jako to dělal bratr Petyr, když si byl téměř jistý následujícím tahem v šachu, ale nemohl se přimět, aby ho provedl. Tohle bylo gesto vlastnictví.

„Mám něco, co nikdo jiný nemá. Umím se podívat na Prstenec.“

„Deset tisíc, víc nemám. Vážně. Zbytek jsem utratila.“

„A potřebovala byste víc?“ zeptal se. „Dejme tomu investovat? Naše malá Melba možná má jen deset tisíc, chcete-li. Padesát, když budete potřebovat. Ale budu chtít zpátky víc. Mnohem víc.“

Sevřelo se jí hrdlo. Naklonila hlavu a ten pohyb jí samotné připadal příliš rychlý a napjatý. Jako u ptáka. Vyplašený.

„O čem to mluvíte?“ Snažila se, aby její hlas zněl pevně. Ve vzduchu se jako mizerná kolínská vznášela nejasná hrozba: mužská a laciná. Když Travin znovu promluvil, jeho výslovnost křivila falešná vládnost.

„O partnerství. Chystáte se k něčemu velkému. K něčemu v souvislosti s Prstencem a flotilou, hm? Všichni ti lidé, kteří míří do temnoty, aby čelili netvorovi. A vy s nimi. Mně se zdá, že takové riziko znamená očekávání velkého zisku. Hodného někoho z rodiny Maů. Prozradte mi svůj plán a já vám pomůžu, jak bude v mých silách, a výtěžek si rozdělíme.“

„Nepřipadá v úvahu.“ Ta slova byla čistý reflex. Vyšla z její páteře, jako rozhodnutí až příliš zjevné, aby vyžadovalo účast mozku.

Travin od ní odtáhl obálku, plast na stolní desce zasyčel. Tichý nesouhlasný zvuk, který vydal jazykem o zuby, zněl právě tak soucitně jako falešně.

„Pohnula jste nebesy a zemí,“ řekl. „Podplácela jste. Kupovala. Zařizovala. Když mi tvrdíte, že už vám žádné rezervy nezbyývají, věřím vám. A teď přicházíte za mnou a říkáte ‚Nepřipadá v úvahu‘? Když ne, tak tedy žádná dohoda.“

„Zaplatila jsem vám.“

„Na to kašlu. Jsme partneři. Plnoprávní partneři. Cokoli z toho vytěžíte vy, dostanu i já. Jinak se najdou jiní lidé, které bude velmi zajímat, co si někdo ze smutně proslulých Maů v tichosti připravuje.“

Dva muži na pohovce jí teď věnovali plnou pozornost, upírali na ni pohledy. Ohlédla se přes rameno. Dveře do herny byly kovové a zamčené. Okno široké. Bezpečnostní dráty ve skle byly toho typu, který se stáhne, když ho chce někdo rozbít a vpustit dovnitř špinavý městský vzduch. Muž s hmyzíma očima se zvedl.

Její implantáty se aktivovaly třením jazyka o horní patro. Dvakrát proti směru hodinových ručiček. Takový soukromý pohyb, neviditelný. Vnitřní. Zvláště smyslný. Téměř tak snadný jako samo pomýšlení na něj. Soustava umělých žláz umístěných do krku, hlavy a břicha stáhla své měchýřky a vylila jí do krve složitě chemické sloučeniny. Otrásla se. Podobalo se to orgasmu bez rozkoše. Jasně vnímala, jak se z ní jako špat-

ný sen vytrácí zábrany a svědomí. Všechny zvuky v místnosti – hukot pouličního provozu, tlumená kakofonie hracích stolů a automatů, Travinův ošklivý tón – se ztišily, jako by jí ten chemický koktejl nacpal do uší pěnu. Svaly se jí stáhly a napjaly. V ústech měla měděnou pachut'. Čas se zpomalil.

Co dělat? Co teď dělat?

První ohrožení představovali mlátiči z pohovky. Vrhla se na ně, tlak gravitace zapomenut. Nakopla toho svalnatějšího do kolenní česky, ta se odloupla od šlach jako pивní tácek a vyjela mu vzhůru po stehně. Ve tváři se mu objevily zděšení a úžas, přehnané jako u kreslené postavičky. Jakmile se začal kácet, vykopl druhým kolenem a zasáhla ho do klesajícího hrtanu. Mířila na obličej. *Nevadí, krk stačí*, usoudila, když se pod jejím úderem zborčila chrupavka.

Hmyzák na ni skočil. Pohyboval se rychle, nejspíš měl v těle také nějaké úpravy. Možná splynutí svalových neuronů. Cosi, co zjednoduší přechod transmitterů a zkrátí synaptické zdržení. Něco, co mu poskytne výhodu proti jiným grázlům. Jeho ruka jí sevřela rameno, hmatla po ní širokými, tvrdými prsty. Obrátila se k němu, podklesla v kolenou, aby ho stáhla s sebou. Úder otevřenou dlaní na vnitřní stranu lokte, proti jeho síle, pak oběma rukama kolem zápěstí, ohnout. Žádný z těch útoků neprováděla vědomě či záměrně. Ty pohyby vycházely přímo ze zadního mozku, osvobozeného od zábran, jemuž byl poskytnut čas naplánovat si veškeré potřebné násilí. Nebylo v tom bojového umění o nic víc než u krokodýla, který stahuje pod vodu buvola; pouze rychlost, síla a pár miliard let pudu sebezáchovy odvázaného z řetězu. Její instruktor taj-či by se rozpačitě odvrátil.

Muž s vypracovanými svaly se skláněl až k podlaze, z pusy se mu řinula krev. Hmyzí chlapík se od ní odtáhl, což byla chyba. Přitiskla si těsně k tělu jeho zajaté klouby a zhoupla se v bocích. Byl větší než ona a celý život prožil v plné gravitaci. Navíc do sebe pumpoval steroidy a pořídil si vlastní levné posilovače. Ona však nepotřebovala být silnější než on. Jen silnější než drobné kůstky jeho zápěstí a lokte. Zlomil se a klesl na koleno.

Melba – nikoli Clarissa – se prohnula kolem něj, pravou paží kolem jeho šíje, spojila ji s levičkou a chránila si hlavu před úderem, který teď měl přijít. Nemusela být silnější než on, pouze silnější než měkké tepny, jež zásobovaly krví jeho mozek.

Travinova pistole vypálila, udělala díru do pohovky. Do vzduchu se vznesl obláček pěny, jako když pukne houba prašivka. Nebyl čas. Vy-

křikla a ten výkřik přenesla do pohybu paží i ramenou. Pocítila, jak hmyzáková šije křupla. Travin znovu vystřelil. Jestliže ji zasáhne, pak zemře. Nevnímala žádný strach. Ten zůstal uzamčen někde, kde ho neprožívala. To se ale brzy dostaví. Velmi brzy. Musí jednat rychle.

Měl zkusit ještě jednu kulku. To by bylo chytré. Mazané. Ale jemu chytrost chyběla, nebyl dost bystrý. Udělal to, co mu radilo tělo, a to se pokusilo uprchnout. Byl opice a milióny let evoluce mu říkaly, ať predátorovi uteče. Na další chybu už nebude mít čas. Cítila, jak se jí v hrdle rodí nový výkřik.

Čas poskočil. Prsty ovíjela Travinovu šiji. Tlačila mu hlavu na roh stolu. Viděla na desce krev a kus skalpu. Zatlačila znovu, ale byl těžký a v jejím úderu chyběla síla. Pustila ho, se sténáním padl na podlahu.

Sténal.

Je naživu, pochopila. Strach se vrátil, přidal se první pocit nevolnosti. Byl stále naživu. Ale to přece nemohl, když přišel ten náraz. A měl pistoli. Musela zjistit, co se s ní stalo. Rychle tuhnoucími, znecitlivělými prsty ji vytáhla zpod něj.

„Partneři,“ řekla a vpálila mu dvě kulky do hlavy. Muselo to být slyšet i v hluku herny. Přinutila se přistoupit ke kovovým dveřím a zkontrolovat zámek. Byl zajištěný. Nic jí nehrozilo, leda by měl někdo klíč nebo se skrz dveře prořezal. Mohla si odpočinout. Policii nezavolají. Doufala, že nezavolají policii.

Svezla se po dveřích dolů. Po obličejí se jí řinul pot, začala se trást. Připadalo jí nespravedlivé, že musela ztrácet čas tím úžasným, osvobozujícím násilím, a pak zůstat při vědomí během fyzického zhroucení, jež nevyhnutelně následovalo, ale nemohla si dovolit usnout. Ne tady. Přitáhla si kolena ke hrudi a rozvzlykala se, ne proto, že by něčeho litovala nebo se bála – to prostě dělalo její tělo, když jí prudce klesla hladina chemikálií v krvi. Kdosi klepal na dveře, ale znělo to nejistě. Nesměle. Ještě několik minut a bude... ne, v pořádku ne. Ale stačí se dostatečně vzpamatovat. Jen ještě pár minut.

Tohle byl důvod, proč se úpravy žláz ve vojsku nikdy neužaly v širším měřítku. Oddíly vojáků zbavených pochybností a váhání, plných adrenalinu, kteří si klidně rozervou vlastní svaly a nesejde jim na tom, mohou v bitvě zvítězit. Jenomže titíž bojovníci, kteří se pět minut nato schoulí do klubíčka a začnou kňourat, příslušnou bitvu znovu prohrají. Šlo o neúspěšnou technologii, nicméně se dala sehnat. Dostatek peněz nebo laskavostí, jichž se člověk mohl domáhat, dost vědců, kteří si nechají uklidnit svědomí. Bylo to snadné. Vlastně nejsnazší část jejich plánů.

Vzlykot zesílil, dostavilo se zvracení. Ze zkušenosti věděla, že to nebude trvat dlouho. Mezi návaly nevolnosti sledovala, jak se hrud' svalnatého muže namáhavě zvedá ve snaze nabrat dech zničeným krkem, ale stejně už bylo po něm. Vzduch zhoustl pachem krve a zvratků. Melba se nadechla a oťrela si rty hřbetem dlaně. Bolely ji obličejové dutiny a nevěděla, jestli z návalů zvracení nebo od implantovaných žláz, které se nacházely v té citlivé oblasti. Nesešlo na tom.

Klepání na dveře už znělo zoufaleji. Poznala hlas tlustocha od pultu. Už neměla čas. Sebrala plastovou obálku a strčila si ji do kapsy. Melba Alzbeta Kohová vylezla oknem a seskočila na ulici. Páchla. Na rukou měla krev. Trásla se při každém kroku. Matné sluneční světlo jí zraňovalo oči, stínila si je rukama. V této části Baltimoru ji takhle mohlo vidět tisíc lidí, a nikdo si jí přitom nevšiml. Chránil ji plášť anonymity, který tu zařídili a udržovali drogoví dealeri, pasáci a otrokáři.

Brzy bude v pořádku. Dokáže to. Poslední nástroj už měla, teď se jen musí dostat do hotelu, něčeho se napít, aby si doplnila elektrolyty, vyspat se. A potom, za pár dní, se přihlásit do služby na *Cerisieru* a zahájit dlouhou pouť na samý okraj sluneční soustavy. Vzprímeně kráčela po ulici, nedívala se lidem do očí. Těch tucet bloků k jejímu pokoji se zdálo mnohem delších. Ale zvládne to. Udělá všechno, co je potřeba.

Bývala Clarissou Melpomene Maovou. Její rodina ovládala osudy měst, kolonií, planet. A teď otec seděl kdesi v nějakém anonymním vězení, zabránili mu ve styku s kýmkoli kromě jeho právníka a trávil své dny v nemilosti. Matka přežívala v uzavřeném areálu na Měsíci a pomalu se pomocí léků propracovávala ke smrti. Sourozenci – ti, kdo byli dosud naživu – se rozprchli a skryli před nenávisť dvou světů. Kdysi bývalo jméno její rodiny psáno svitem hvězd a krví, a teď z nich udělali zločince. Zničili je.

Ovšem ona to mohla napravit. Dosud to nebylo právě snadné, a nebude ani v budoucnu. Někdy za noci se jí oběti, jež musela podstoupit, zdály nesnesitelné, ale stejně nehodlala ustoupit. Musí svět přesvědčit, jaké nespravedlnosti se James Holden na její rodině dopustil. Odhalí ho. Pokoří.

A pak ho zničí.

Kapitola čtvrtá: Anna

Anuška Volovodovová, pastorka Anna pro svou evropskou kongregaci – nebo doktorka Volovodovová pro lidi, které neměla ráda –, seděla ve své kanceláři v kožené židli s vysokým opěradlem, když dorazil muž, který mlátil svou manželku.

„Nicholasi,“ pozdravila ho a vložila do svého tónu tolik vlídnosti, na kolik se zmohla. „Díky, že jste si udělal čas.“

„Říkejte mi raději Nicku,“ řekl a usadil se na jednu z kovových židlí před jejím stolem. Tyhle židle byly nižší než ta její, což místnosti tak trochu dodávalo uspořádání soudní síně, přičemž ona se ocitala v pozici soudkyně. Proto si také nikdy nesedala za stůl, když se setkávala se svými farníky. U zadní zdi stála pohodlná pohovka, která se k osobnímu rozhovoru a poradenství hodila mnohem lépe. Ale tu a tam jí autorita, jakou jí propůjčovaly vysoká židle a masivní stůl, přišla vhod.

Jako třeba nyní.

„Nicku,“ pravila, spojila špičky prstů a spočinula na nich bradou. „Dnes ráno mě navštívila Sophia.“

Nick pokrčil rameny a odvrátil pohled jako chlapec, jehož přistihli při opisování v testu. Byl vysoký, měl typický vzhled muže z vnějších planet, který dělá těžkou fyzickou práci – úzký, kostnatý trup. Anna věděla, že pracuje na povrchových konstrukcích. Zde na Evropě to znamenalo dlouhé dny ve skafandru. Lidé, kteří u tohohle vydrželi, byli pěkně houževnatí. Nick dobře věděl, jak působí na ostatní, a využíval své fyzické převahy k jejich zastrašování.

Anna se na něj usmála. *Na mě to ovšem neplatí.*

„Nejdřív mi nechtěla prozradit, co se stalo,“ pokračovala. „Trvalo to, než si vyhrnula košili. Ale já ty podlitiny nepotřebovala vidět, věděla jsem o nich. Jen jsem si je musela vyfotit.“

Když promluvila o fotkách, naklonil se dopředu, oči se mu zúžily a začal jimi tékat ze strany na stranu. Patrně se domníval, že to vypadá tvrdě a výhrůžně. Místo toho se teď podobal nějakému hlodavci.

„Upadla...“ začal.

„V kuchyni,“ dokončila Anna za něj. „Vím, tak mi to vyprávěla. A potom dlouho plakala. A řekla mi, že jste ji zase začal bít. Pamatujete si, co jsem vám posledně povídala? Co bude, když s tím znovu začnete?“

Nick si na židli poposedl, dlouhé nohy mu nadsakovaly neklidnou energií. Sevřel velké, kostnaté ruce, až mu zbělely klouby. Nepodíval se jí do očí. „Já nechtěl,“ řekl. „Prostě se to nějak stalo. Možná bych mohl zase zkusit poradenství.“

Anna si odkašlala, a když vzhlédl, upírala na něj zrak, dokud nepřestal podupávat nohama. „Ne, na to je pozdě. Poskytli jsme vám kurzy ovládnání hněvu. Církev vám je proplácela, dokud jste neskončil. To už máme za sebou.“

Jeho výraz ztvrdl.

„Chcete mi zase kázat o Ježíšovi? Mám toho až po krk!“ Ukázal si rukou pod bradu. „Všeho toho svinstva. Sophia s tím prostě nepřestane. Pastorka Anna povídala...“ Víte co? Seru na to, co povídá pastorka Anna.“

„Ne,“ řekla Anna. „Žádné kázání o Ježíšovi. S tím už jsme také skončili.“

„Tak co tady potom děláme?“

„Vzpomenete si,“ protahovala slova, „co jsem vám slíbila, jestli ji znovu uhodíte?“

Pokrčil rameny, odstrčil židli, zvedl se a odvrátil se od ní. Předstíral, že si prohlíží jeden z diplomů na zdi. „Proč bych ksakru měl dát na něco, co mi tu vykládáte, *pastorko Anno?*“

Anna si tiše úlevně vydechla. Když se na tohle setkání připravovala, nebyla si jistá, jestli dokáže udělat, co bude nezbytné. Hluboce nesnášela jakoukoli nepoctivost, a teď se chystala někoho zničit lží. Nebo ne-li lží, pak přinejmenším záludným trikem. Sama před sebou si to ospravedlnila přesvědčením, že skutečným důvodem je někoho zachránit. Věděla však, že to nepostačí. Za to, co teď musí udělat, zaplatí dlouhými probdělými nocemi a pochybami. Aspoň že teď jí vše usnadní jeho vztek.

Kratičce se pomodlila: *Prosím dovol mi ochránit Sophii před tímto mužem, který ji zabije, když mu v tom nezabráním.*

„Slíbila jsem,“ pokračovala k Nickovým žádům, „že vás za to dostanu do vězení.“

Nick se při jejích slovech otočil, na tváři opět ten mazaný hlodavčí výraz. „Vážně?“

„Ano.“

Pomalů se k ní loudal krokem přizpůsobeným nízké gravitaci. Mělo to působit výhrůžně, ale Anně, která vyrostla dole na Zemi, to přišlo spíš směšné. Potlačila zasmání.

„Sophia ani nemukne,“ prohlásil Nick, přistoupil až ke stolu a hleděl na ni shora. „Ani ji to nenapadne. Upadla v kuchyni, a tak to poví i před soudem.“

„To je pravda.“ Anna otevřela zásuvku stolu a vytáhla taser. Nechala si ho na klíně, kde ho Nick nemohl vidět. „Strašně se vás bojíte. Ale já ne. Na vás už mi nesejde.“

„A je to tak správně?“ Nahnul se dopředu, snažil se ji zastrašit zásahem do jejího osobního prostoru. Anna se na oplátku nahnula k němu.

„Sophia je členkou mé kongregace a je to má přítelkyně. Její děti si hrají s mou dcerou. Mám je ráda. A když nic neudělám, vy ji zabijete.“

„A co hodláte udělat?“

„Zavolám policii a vypovím, že jste mi vyhrožoval.“ Levou rukou se natáhla ke stolnímu terminálu. Tím gestem ho mínila vyprovokovat. Právě tak mu mohla říct: *Jen mě zkus zastavit.*

Divoce vycenil zuby, chytil její ruku a bolestivě jí sevřel zápěstí. Dost silně, aby po stisku zůstala modřina. Zvedla volnou rukou taser a namířila ho na něj.

„Co to má znamenat?“

„Díky, že jste mi to usnadnil,“ odvětila.

Vypálila na něj, zhroutil se v křečích k zemi. Slabá ozvěna šoku se rukou přenesla i na ni, zježila jí vlasy na hlavě. Přitáhla si terminál a zavolala Sophii.

„Sophie, zlato, tady je pastorka Anna. Teď mě prosím poslouvej. Brzy k tobě dorazí policie a bude se ptát na Nicka. Musíš jim ukázat ty modřiny. Musíš jim říct, co se stalo. Nick už tou dobou bude ve vězení a ty v bezpečí. Ale zaútočil na mě, když jsem se ho tady vyptávala, a jestli chceš, aby se žádné z nás nic nestalo, musíš vypovídat pravdivě.“

Po několika minutách domlouvání Sophii konečně přinutila slíbit, že s policií bude mluvit. Nick na podlaze začal chabě pohybovat rukama a nohama.

„Nehýbejte se,“ přikázala mu Anna. „Už jsme skoro hotovi.“

Zavolala policejní stanici Nový Dolinsk. Pozemská korporace, s níž kdysi měli smlouvu, zmizela, ale v tunelech stále působila nějaká policie, takže to někdo vzít musel. Snad nějaká bezpečnostní společnost z Pásu. Nebo přímo SVP. Na tom nezáleželo.

„Haló, tady je reverendka doktorka Anuška Volovodovová. Jsem pastorka Sjedenocené církve Svatého Jana. Volám kvůli útoku na mou osobu. Muž jménem Nicholas Trubačev mě napadl, když jsem ho obvinila z bití manželky. Ne, nezranil mě, mám jen pár modřin na zápěstí. Měla jsem

ve stole taser a použila jsem ho, než mi mohl ublížit víc. Ano, ráda budu vypovídat, jakmile se dostavíte. Děkuji vám.“

„Ty čubko,“ vyplivl Nick a snažil se zvládnout roztřesené končetiny. Anna mu uštědřila další šok.

„Těžký den?“ zeptala se Nono, když se Anna konečně dostala domů. Nono houpala na klíně jejich dceru a malá Nami radostně vypískla a natáhla se po Anně, jen co se za ní zavřely dveře.

„Jak se má moje holčička?“ zeptala se Anna a s dlouhým povzdechem klesla na pohovku k nim. Nono jí dítě podala a Nami se ihned pustila do jejího drdolu a snažila se jí rozpustit vlasy. Anna si dítě přivinula a vdechla vůni jejího temene. Jemná a současně silná vůně, kterou Nami vydávala, když ji poprvé přinesly domů, už zeslábla, ale náznak po ní stále ještě zbýval. Vědci mohli klidně prohlašovat, že lidé postrádají schopnost komunikovat na úrovni feromonů, Anna však věděla, že je to nesmysl. Chemické látky, jež Nami vyzařovala jako novorozeně, působily jako nejmocnější droga, jakou kdy zkusila. Díky tomu toužila mít další dítě, jen aby je mohla čichat znovu.

„Namono, žádné tahání za vlásy,“ řekla Nono a pokusila se vyprostit Anniny dlouhé rudé vlasy z dětské pěstičky. „Chceš si o tom popovídat?“ obrátila se k Anně.

Nono se také jmenovala Namono. Ale Nono jí říkali od chvíle, kdy se její starší dvojče naučilo mluvit. Když Anna s Nono pojmenovaly svou dceru po ní, jméno se nějak samo změnilo na Nami. Většina lidí neměla ponětí, že se dítě jmenuje podle jedné ze svých matek.

„Později,“ odpověděla Anna. „Teď potřebuju chvíličku s dítětem.“

Políbila Nami na tupý nosík. Tentýž široký plochý nos, jako měla Nono, pod Anninými vlastníma jasně zelenými očima. Holčička zdědila pleť kávové barvy a Anninu ostrou bradu. Anna by dokázala celé hodiny sedět a jen se na ni dívat, vpíjet se očima do té ohromující směsi sebe sama a ženy, kterou milovala. Ten pocit byl tak mocný, že až hraničil s čímsi posvátným. Nami si strčila pramen Anniných vlasů do pusinky, Anna jí ho něžně vytáhla a vyčítavě na ni zafrkala. „Vlasy se nejedí!“ poučila ji a Nami se zasmála, jako by to bylo to nejlegračtější, co kdy slyšela.

Nono vzala Annu za ruku a pevně ji podržela. Dlouhou dobu tak bez hnutí seděly.

Nono vařila houby s rýží. Přidala do nich rehydratovanou cibuli a kuchyň naplnila silná vůně. Anna u stolu krájela jablka na salát. Byla malá a ne právě čerstvá. Na žvýkání nic moc, ale v patřičně ochuceném salátu, doplněném dalšími ingrediencemi, se jejich nedokonalost ztratí. Měly štěstí, že je vůbec sehnaly. Tohle ovoce pocházelo z první ganymedské sklizně od začátku tamějších potíží. Anna si nechtěla ani představovat, jakým hladem by všichni trpěli, kdyby se ten měsíc dostatečně nevzpamatoval.

„Nami bude ještě nejméně hodinu spát,“ ozvala se Nono. „Už jsi připravena povyprávět, jaký jsi měla den?“

„Někoho jsem zranila a lhala jsem policii,“ řekla Anna. Přitom moc silně přitlačila na nůž, ten sklouzl po měkkém jablku a zaryl se jí do prstu. Ne však tak hluboko, aby ranka krvácela.

„No... tak to mi budeš muset vysvětlit.“ Nono vmíchala do své rýžovo-houbové směsi misticčku vývaru.

„Ne, vlastně ani nemůžu. Něco z toho, co vím, mi bylo sděleno důvěrně.“

„Ta lež, pomohlo to někomu?“

„Myslím, že ano. Doufám.“ Anna nasypala do mísy poslední kousky jablka, přidala rozinky a oříšky, pak všechno zalila šťávou.

Nono se zastavila a ohlédlá se na ni. „Co budeš dělat, když se ta lež provalí?“

„Omluvím se,“ odpověděla Anna.

Nono přikývla a otočila se zpátky k rendlíku s rýží. „Dneska jsem zapnula tvůj stolní terminál, abych si zkontrolovala poštu. Bylas ještě přihlášená. Našla jsem tam vzkaz od Spojených národů týkající se humanitárního výboru generálního tajemníka a jejich projektu. Posílají spoustu lidí k Prstenci.“

Anna pocítila ostré bodnutí viny. Jako by ji přistihli při něčem nekalém.

„Do hajzlu,“ sykla. Neměla ráda vulgaritu, jenomže některé situace si o ně přímo říkaly. „Ještě jsem jim neodpověděla.“ Připadalo jí, jako by znovu zalhala.

„Mělas v úmyslu promluvit si o tom, než se rozhodneš?“

„Samozřejmě, já...“

„Nami už jsou skoro dva roky,“ řekla Nono. „My už jsme tu dva roky. Brzy se musíme rozhodnout, jestli zůstaneme, protože tím současně určíme, kým bude Nami po zbytek života. Má v Rusku i Ugandě rodinu, která ji nikdy neviděla. Pokud tady budeme žít déle, ani ji už neuvidí.“

Nami dostávala stejnou směs výživových doplňků a léků jako všichni novorozenci z vnějších planet. Směs podporovala růst kostí a bránila nejhorším účinkům nízké gravitace na vývoj dítěte. Ale Nono měla pravdu. Zůstanou-li tady déle, Nami vyroste do výšky a bude mít dlouhé, útlé tělo, jak to diktují zdejší podmínky. Život v nízké gravitaci. Tím by ji Anna navždy odsoudila k oddělení od domovského světa.

„Vždycky jsme počítaly s tím, že jsme na Europě jen dočasně,“ pravi-la Anna. „Bylo to výhodné místo. Mluvím rusky, místní kongregace je malá a křehká...“

Nono vypnula sporák a přišla si sednout k ní. Sevřela jí ruku na stole. Napodobenina dřeva na jeho desce Anně zničehonic přišla laciná. Nevkusná. Překvapivě jasně viděla Naminu budoucnost, v níž se nevyskytovalo žádné opravdové dřevo. Bylo to jako úder do břicha.

„Já se nezlobím, že jsme sem přišly,“ promluvila Nono. „Byl to přece náš sen. Navštěvovat místa jako tohle. Ale když jsi požádala o přeložení, bylas ve třetím měsíci.“

„Připadalo mi nepravděpodobné, že by mě vybrali.“ Anna ve vlastním hlase zaslechla obranný tón.

Nono přikývla. „Jenomže tě vybrali. A pak ta záležitost se Spojenými národy. Letět k Prstenci jako členka poradní skupiny generálního tajemníka. A přitom máme sotva dvouleté dítě.“

„Myslím, že na totéž místo se hlásí asi dvě stě lidí,“ namítla Anna.

„Jenomže vybrali tebe. Chtějí, abys tam letěla.“

„Bylo to tak nepravděpodobné...“, začala Anna.

„Tebe vyberou pokaždé,“ přerušila ji Nono. „Protože jsi neobyčejná. Každý to pozná. Vidím to i já. Poznala jsem to, už když jsem tě potkala poprvé, při tom projevu na konferenci o víře v Ugandě. Bylas tak nervózní, žeš upustila poznámky, a přitom v tom sále by bylo slyšet, kdyby upadl špendlík. Nemůžeš si pomoci, prostě záříš.“

„Ukradla jsem tě z tvé rodné země,“ řekla Anna. To říkala vždycky, když jí Nono připomněla, jak se seznámily. „Ugandské církvi by se jistě hodila mladá duchovní jako ty.“

„To já ukradla tebe,“ řekla Nono, tak jako vždycky, až na to, že tentokrát její replika vyzněla znepokojivě formálně. Jako by šlo o poněkud rozčilující rituál a ona se ho snažila popohnat. „Ovšem ty pokaždé tvrdíš: ‚Bylo tam tolik jiných. Bylo tak nepravděpodobné, že mě vyberou.‘“

„Vždyť je to pravda.“

„Je to výmluva. Ty pokaždé radši žádáš o prominutí než o dovolení.“

„Nepoletím tam.“ Anna si přiložila ruku k očím, aby se ubránila hrozcím slzám. Loktem přitom vrazila do mísy se salátem a málem ji shodila ze stolu. „Nedala jsem jim ještě souhlas. Povím jim, že to byla chyba.“

„Anuško,“ stiskla jí Nono ruku, „ty tam *poletíš*. Ale já vezmu Nami s sebou do Moskvy. Může se tam setkat s prarodiči. Vyrůstat v opravdové gravitaci.“

Anně projelo útroby ostré, doběla rozžhavené bodnutí strachu. „Ty mě pouštíš?“

Nono se usmála a v jejím úsměvu se mísily podráždění a láska.

„Ne. To ty pouštíš nás. Na chvíli. Až se vrátíš, budeme na tebe v Moskvě čekat. Tvá rodina. Najdu nám tam nějaké hezké místo k bydlení a spolu s Nami z něj uděláme domov. Ale s tebou nepoletíme.“

„Proč?“ Na víc se Anna nezmohla.

Nono se zvedla, vyndala z příborníku dva talíře, naložila na ně večeři a postavila je na stůl. Nabrala si salát a řekla: „Já se té věci velice bojím. Té věci z Venuše. Bojím se, co to může udělat se vším, na čem nám záleží. Lidskost, Bůh, naše místo v Jeho vesmíru... Přirozeně mám strach z toho, co to může udělat, ale mnohem víc se bojím toho, co to *znamená*.“

„Já také,“ přikývla Anna. Mluvila pravdu. Vlastně to byl jeden z důvodů, proč se přihlásila na tuto expedici, když zaslechla, že ji dávají dohromady. Chovala tytéž obavy, o nichž se právě zmínila Nono. Anna se tomu chtěla podívat do očí. Dát Bohu šanci, aby jí pomohl pochopit. Jedině pak by mohla pomoci i ostatním.

„Tak běž a najdi odpovědi,“ pokračovala Nono. „Tvá rodina na tebe bude čekat, dokud se nevrátíš.“

„Děkuju ti.“ Annu trochu děsilo, co jí tu Nono nabízela.

„Myslím,“ zamumlala Nono s pusou plnou hub a rýže, „že tam budou potřebovat lidi jako ty.“

„Jako já?“

„Takové, co nežádají o dovolení.“

Kapitola pátá: Bull

„Není to v rozpočtu,“ řekla Michio Paová, první důstojnice na *Behemothu*. Kdyby byla Pozemšťanka, patrně by byla malá, ale život v mikrogravitaci ji změnil stejně jako všechny ostatní. Paže, nohy i páteř měla lehce prodloužené – byť ne vysloveně hubené. Jen jakoby poněkud odlišně spojené. Hlavu měla o něco větší, než by bylo správné, a v mírné třetinové gravitaci z tahu motorů dosahovala stejné výšky jako Bull, přitom však působila jaksi zvráceně dětsky. V důsledku toho si připadal menší, než ve skutečnosti byl.

„Musíme provést úpravy,“ vysvětlil. „Když přidávali elektromagnetické pulzní dělo, předpokládali, že máme standardní přepážky a vzpěry. Potíž ale je, že mormoni se usilovně snažili co nejvíc snížit hmotnost. Používali hodně keramiky a silikátů i tam, kde se normálně dává kov. Tady jde o jednosměrný tlak. Když teď vypálíme, může nám to odloupnout vnější plášť.“

Paová kráčela dlouhou zakřivenou chodbou. Nad ní se klenul strop, bílý a nejmíň dvakrát tak vysoký, než vyžadovaly předpisy; estetický záměr tvůrců, netušících, že stavějí válečnou loď. Našlapovala trochu více zešíroka než on, v nízké gravitaci se zjevně cítila o něco pohodlněji a občas ho donutila, aby za ní poklusával. Jeden z tisíců způsobů, jak lidé z Pásu připomínali těm původem ze Země, že tu nemají co pohledávat. Zavrtěla hlavou.

„Máme určitý operační plán,“ prohlásila. „Když ho začneme přepisovat pokaždé, kdykoli narazíme na nějakou úpravu, kterou bychom potřebovali, tak jsme se s ním nemuseli vůbec obtěžovat.“

Bull si soukromě myslel to samé, ale formuloval by to odlišně. Být zastupcem velitele, nazval by operační plán návrhem instrukcí a nahlížel by do něj, jen kdyby se chtěl pobavit. Paová to pravděpodobně věděla. Dorazili na tranzitní rampu, pozvolna se svažující od velitelských a řídicích úrovní na přidi *Behemothu* k masivnímu válci jeho trupu. Z pole působnosti Paové do jeho.

„Podívejte,“ Paová zkrivila ústa do smířlivého úsměvu, „zaznamenám si požadavek na opravu, ale zatím nepožádám o přidělení, dokud

si neudělám celkový obraz. Chci říct, kdybych na to teď začala přetahovat zdroje z kontroly životního prostředí, a příští týden bychom přišli na něco, co se musí dodělat pro změnu tam, jen bych to musela zase potlačit zpátky, ne?”

Bull pohlédl dolů na rampu. Měkké osvětlení, zapuštěné do stěn, ten svit beze stínů, připomínalo jakousi falešnou napodobeninu nebes. Paová mu položila ruku na rameno. Nejspíš to myslela jako projev účasti a pochopení, ale vyznělo to spíš blahosklonně.

„Tak jo,“ přisvědčil.

„To bude v pořádku.“ Jemně mu stiskla trapézový sval. Přikývl a vydal se po rampě k přenosové plošině. Její kroky za ním utichaly, polhcoval je šum vzduchových recyklátorů. Bull potlačil nutkání odplivnout si.

Behemoth, když ještě býval *Nauvoo*, byl stavěn se zcela odlišnou představou o jeho účelu. Lodi projektované pro cestování mezi planetami se podobaly mohutným budovám, jedno poschodí na druhém, vespod tah Epsteinova pohonu, poskytující pocit tíže během celé pouti, s výjimkou pár hodin v mezičase, kdy loď přepínala z akcelerace na brždění. Ale s Epsteinovým pohonem, nebo bez, žádné plavidlo nemohlo mít trvalý přísun paliva a nemohlo si dovolit zrychlovat navždy i kvůli množství vytvářeného tepla. Kromě toho i Einstein by mohl mít pár poznámek k přesunům hmoty relativistickými rychlostmi. *Nauvoo* měla být generační loď, její pouť se měla měřit spíš na světelné roky než minuty. Se zapnutým pohonem by strávila minimální procento svého života. Řídící a kontrolní centrum nahoře a strojovny s příslušenstvím dole mohly prakticky náležet jakékoli standardní lodi, byly propojeny několik kilometrů dlouhými šachtami pro kýlový výtah pro přesun lidí a další, který poskytoval přístup k plášti centrálního bubnu.

Všechno ostatní bylo stavěno na rotaci.

Po dlouhá staletí cesty k Tau Ceti se měl celý trup *Nauvoo* otáčet: deset pater technologie pro vytváření a ochranu životního prostředí, ubytovací prostory, chrámy, školy, úpravní s recyklací vody, dílny, kovárny, i rozlehlý prostor uprostřed. Ten měl sloužit jako kus samotné Země zavinitý do sebe: půda, zemědělská krajina, iluze volného nebe s ústředním jádrem světla, napájeného fúzí, a teplem jako za letního dne.

Veškeré místnosti a chodby v trupu lodi – její převažující část – byly vybudovány s představou takového pomalého, nekonečného ročního období. Na krátkých úsecích zrychlování na počátku cesty a brždění na jejím konci prakticky nezáleželo. Jenomže teď naopak představovaly vše

podstatné. To, co mělo být podlahami, byly nyní stěny, a tak už to zůstane. Rozlehlé zesílené paluby, jež měly nést náklad půdy z malého domovského světa, se staly bočními stranami prakticky nevyužitelné studny. Kdo by uklouzl v místech, kde se na tuto obrovskou komoru napojuje řídicí oblast, padal by téměř dva kilometry. Zavodňovací systém, jenž měl využívat rotační gravitace a Coriolisova efektu, zaháel po stranách. *Nauvoo* představovala zázrak lidského optimismu i technologie, vyjádření víry ve spojené síly Boha a techniky, dovedené k dokonalosti. *Behemoth* byl jejím zachráněným vrakem s připojenými mohutnými pohonnými jednotkami, který by nadělal víc škody sám sobě než nepříteli.

A Bull ani nesměl napravit problém, o kterém věděl.

Prošel přestupní stanicí dolů do své kanceláře. Všechny místnosti a chodby byly postaveny zešikma, připraveny na rotační gravitaci, jež nikdy nepřijde. Úseky holého kovu a nezakryté potrubní systémy jasně hovořily o chvatu před dokončováním a následné snaze o předělání. Skličkovalo ho, už když je jenom mýjel.

Samara Rosenbergová, která už léta pracovala na Tychonu jako šéfka oprav a údržby a nyní se stala hlavní inženýrkou *Behemoth*a, na něj čekala v předpokoji a bavila se s Bullovým novým zástupcem. Ten chlapík se jmenoval Serge a Bull nevěděl jistě, co si o něm myslet. Serge se hlásil k SVP už v době, kdy to nebylo bezpečné. Na šíji měl vytetovaný tradiční rozdělený kruh a nosil ho s hrdostí. Nicméně ho stejně jako zbytek ochranky najala Michio Paová, tudíž Bull neměl jasnou představu, jak si s ním stojí. Zatím mu nedůvěřoval a nedůvěra mu bránila mít o něm dobré mínění.

Na druhé straně Sam měl rád.

„Ahoj, Bulle,“ pozdravila, když se složil na pěnovou pohovku. „Promluvil sis se zástupkyní velitele?“

„Promluvil,“ odpověděl Bull.

„Tak jaký je plán?“ Sam si založila ruce způsobem, který prozrazoval, že už to beztak ví.

Bull si prohrábl rukou vlasy. Zamlada je míval měkké. Teď mu přišlo, jako by špičkami prstů cítil každý pramínek zvlášť. Vyndal ruční termínál a projel texty. Čekalo na něj pět zpráv, tři rutinní hlášení a dvě mimořádná oznámení – zranění a rozkrádání. Nic, co by nepočkalo.

„Hele, Sergi,“ řekl Bull. „Pohlídáš mi to tady tak na hodinu?“

„Jak si přeješ, šéfe,“ zazubil se Serge. Nejspíš za to mohla jeho paranoia, ale Bull v jeho tónu zaznamenal pohrdání.

„Tak fajn. Pojď, Sam, dáme si něco k pití.“

Na koaličních lodích, v dobách, kdy ještě existovala koalice Země-Mars, bývaly kantýny. SVP tu měl bar a pár restaurací pro rodinky, vybavené předem připravenými potravinovými dávkami, které se vydávaly na příděl. Bar se nacházel v rozlehlém prostoru, který byl snad původně určen pro tělocvičnu nebo plesový sál, a vešlo by se do něj jistě sto lidí, ale Bull jich tu nikdy neviděl víc než tak dva tucty. Osvětlení vyměnili za modrobílé LEDky zakryté plastem se zdrsnělým povrchem. Stoly byly černé a opatřené magnety, aby na nich držely baňky s pivem a destiláty. Ve sklenicích se nic nepodávalo.

„Che-che!“ zavolal barman, když Bull se Sam prošli dveřmi. „Ránko! Alles-mesa, zdravím!“

„Meh-ya,“ odvětila Sam, pro niž dialekt Pásu představoval totéž, co pro Bulla směs španělštiny a angličtiny – byl to její rodný jazyk.

„Co si dáš?“ zeptal se jí Bull a zasunul se do jednoho z boxů. Nejraději měl ty, odkud viděl na dveře. Starý zvyk.

„Jsem ve službě,“ odvětila a usadila se naproti němu.

Bull se naklonil dopředu, aby upoutal barmanův pohled, a zvedl dva prsty.

„Limonády,“ řekl.

„Sa sa.“ Barman zvedl pěst jako gesto odpovídající přikývnutí. Bull se pohodlně opřel a pohlédl na Sam. Byla to pohledná žena. Roztomilá, se skřítkovským účesem a veselým úsměvem. Když se setkali poprvé, Bull se docela vážně zamyslel, jestli by si s ní neměl něco začít. Ale pokud něco podobného zvažovala i ona, teď už se přes to přenesli.

„Nedopadlo to dobře, co?“ zeptala se.

„Ne.“

Sam povytáhla obočí a opřela si lokty o stůl. Stručně jí vyložil námitky, které měla Paová, a její zdůvodnění, a Samin výraz pozvolna přešel do odevzdaného pobavení.

„Čekat na opravu, to je pěkné,“ vyjádřila se, když skončil, „jenomže když tohohle neposlušného kluka vystavíme zkoušce ohněm, bude z toho průšvih.“

„Víš to jistě?“

„Na sto procent ne,“ odpověděla. „Dejme tomu hodně přes osmdesát.“

Bull tiše, znaveně utrousil sprostou nadávku. Barman jim donesl baňky s limonádou zhruba o velikosti Bullovy pěsti, s citrusově žlutým obsahem a jasně červeným nápisem Плодоовощ малыша потехи.

„Třeba bych si s ní měla promluvit sama,“ navrhla Sam. „Kdyby to vyšlo přímo ode mě...“

„Kdyby to vyšlo přímo od tebe, nejspíš by to vzala,“ souhlasil, „a mně by od té chvíle na všechno říkali ne. Tohle chtěl Bull? No, kdyby to bylo důležité, tak by poslal někoho z Pásu.‘ Chápeš?“

„Vážně myslíš, že jde o to, jestli ses tu narodil?“

„Jo.“

„Hm... Patrně máš pravdu,“ řekla. „Mrzí mě to.“

„Teritoriální záležitost.“ Bull předstíral, že ho to netrápí.

Sam odloupla svou limonádu od stolu a dlouze, zamyšleně upila. Baňka cvakla, když se magnet znovu přilepil na stůl. „Já proti lidem z vnitřních nic nemám. Děkala jsem se spoustou z nich, a nenarazila jsem mezi nimi na vyšší procento debilů než u místních. Jenomže potřebuju zpevnit ukotvení toho děla. Jestli existuje způsob, jak to zařídit bez podvívání tvé autority, sem s ním.“

„Nemělo by to ale rozhodit všechny na lodi,“ pokýval hlavou Bull. „Dej mi čas. Něco vymyslím.“

„Začni u toho, kdy budeš chtít na někoho střílet, a odpočítej osmnáct dní nazpátek,“ pravila Sam. „To je krajní mez. Rychleji to moji lidi nezmačkou ani za střízliva, kdyby se třeba potrhali.“

„Něco vymyslím,“ opakoval Bull.

Ze stížnosti na rozkrádání se vyklubala neschopnost údržbářského týmu pořádně si uložit nástroje. V případě zranění šlo o kluka, který se připletl mezi kus palubního oplechování a někoho, kdo zrovna řídil vyprošťovací stroj. Udělalo mu to z kolenní chrupavky pudink; podle zdravotníka by čistá zlomenina byla mnohem lepší. Zraněný bude sice v pořádku, ale nejméně měsíc v pracovní neschopnosti, než mu všechny ty kousky slepí dohromady.

Hlášení ostrahy a zabezpečení vyznívala standardně, což mohlo znamenat, že jde vše dobře, nebo také že se problémy bagatelizují, ale spíš bylo všechno v pořádku. Výprava k Prstenci představovala zkušební plavbu a při takových se vždy vyskytovalo jakési líbáňkové období, kdy posádka skutečně stála bok po boku a skutečně pořádně vzala za práci. Každý očekával, že nastanou nějaké potíže, takže se dalo počítat s jistou lhůtou, kdy ani v takovém případě morálka neklesne.

Pozice velitele bezpečnosti na lodi SVP byla popravdě dost k ničemu; napůl policajt, napůl kontrola efektivity, a nejvíc ze všeho vůdce smečky – posádky o počtu tisíc lidí s jejich zájmy a drobnými rozmíškami a ná-

zory na to, jak by se věci měly dělat lépe. Dobrý šéf bezpečnosti musel především chránit kapitána, aby nemusel řešit různé voloviny, a to na plný úvazek.

Nejhorší ovšem bylo, že Bullovy oficiální povinnosti byly vesměs zaměřeny dovnitř, do lodi. Právě nyní si to flotila pozemských lodí fíčila do hloubi noci. Zhruba stejný počet marťanských válečných plavidel – zbytků, jež přestály dva válečné konflikty, které nikdo nesměl nazývat válkami – se hnal po cestě ke stejnému cíli. *Behemoth* se tam šinul také se zpožděním, způsobeným větší vzdáleností od slunce, a belhavě kvůli nutnosti pomalé akcelerace. A všechno tohle mířilo k Prstenci.

Kapitán Ashford jistě dostával řadu hlášení, Paová jako jeho zástupce je jistě četla také. Bullovi zbývalo jen to, co mu laskavě přenechali, jinak byl odkázán na obvyklou směs fabulací a paniky, jež plnila zpravodajské kanály. Ashford a Paová byli během svých směn trvale ve spojení, vytvářeli strategie, probírali možnosti a přehrávali si scénáře, jak by se věci mohly vyvinout, až dorazí k Prstenci. O praktické záležitosti se postará Bull, takže oni nemusí.

A on se chystal docílit toho, aby byla výprava úspěšná. Protože ho o to Fred požádal.

„Hej, šéfe!“ zavolal Serge. Bull vzhlédl od terminálu na stole. Serge stál ve dveřích kanceláře. „Máme padla, končím.“

„Dobře,“ kývl Bull. „Ještě tady mám nějakou práci. Zamknu, až s tím budu hotov.“

„*Bien alles*,“ rozloučil se Serge. Jeho lehké, šoupavé kroky zasyčely předpokojem. Na chodbě si Gutmansdottir pohladil bílý vous a Casimir řekl *cosi*, při čem se oba uchechtli. Corin zvedla bradu k Sergeovi, když vyšel. Dveře se za ním zavřely. Když si Bull mohl být jistý, že je sám, vytáhl si operační plán a vydal se na pomyslný lov. Neměl oprávnění cokoliv měnit, to však neznamenalo, že nic měnit nemůže.

Skončil o dvě hodiny později, vypnul displej a vstal. Kancelář byla tmavší a chladnější, než by se mu zamlouvalo. Šum ventilačního systému ho uklidňoval. Kdyby nastalo naprosté ticho, byl by to důvod ke znepokojení. Protáhl se, v obratlích mezi lopatkami mu zakřupalo, jako by tam měl šterk.

Nejspíš budou všichni v baru. Serge a Corin a Casimir. Macondo a Garza, navzájem tak podobní, že by mohli být bratři. Jeho lidé, tedy do určité míry. Měl by jít. Pobýt s nimi. Spřátelit se.

Měl by jít do své kajuty.

„No tak, starouši,“ řekl si. „Je čas kapku si dáchnout.“

Zamkl dveře, vtom se mu v paměti vynořila Samina slova. *Rychleji to moji lidi nezmáknou ani za střízliva, kdyby se třeba potrhali.* Zaváhal, tlusté prsty nad dveřní klávesnicí. Bylo pozdě. Potřeboval se najíst a vyspat a asi tak na hodinu se přihlásit na rodinné fórum, které před třemi lety založil jeho bratranec, aby každý z příbuzenstva věděl, kde kdo právě teď žije. Čekala na něj nádobka se zmrazeným zeleným čili z Hatche, ještě ze Země. Všechno tohle mohlo počkat do rána, a nejen to. Nemusel si přibírat další práci. Stejně mu nikdo nepoděkuje.

Vrátil se zpátky, znovu zapnul displej a znovu si pročetl hlášení o úrazech.

Sam se nádherně rozesmála. Ten smích vycházel až z břicha. Rozléhal se ve strojní dílně, odrážel se od stropu a stěn, až se zdálo, jako by se tam takových Sam chechtala celá banda. Dva technici na opačné straně místnosti se k ní otočili a začali se usmívat, aniž by věděli čemu.

„Technická podpora?“ vypravila ze sebe. „To si děláš srandu.“

„Elektromagnetické pulzní dělo je pěkný kus techniky,“ pravil Bull. „A podporu rozhodně potřebuje.“

„Takže jsi předefinoval to, co dělám, na technickou podporu.“

„Jo.“

„To neprojde,“ mínila.

„Tak to musíš zvládnout rychle,“ na to Bull.

„Ashford ti navrhne disciplinární řízení,“ pokračovala. Pobavení se jí z hlasu vytrácelo, ale ještě ne úplně.

„Na to má právo. Ale chtěl jsem s tebou mluvit ještě o něčem. Povídalas včera něco o tom, jak dlouho by tvým lidem trvala nějaká práce za střízliva?“

Jako by zhasl světlo. Úsměv ze Saminy tváře zmizel, jako by tam nikdy nebyl. Založila si ruce. V koutcích úst se jí utvořily drobné vrásky, které ji dělaly starší. Bull přikývl, jako by bývala něco řekla.

„Technici ti chodí do práce pod vlivem,“ konstatoval.

„Občas,“ připustila zdráhavě. „Někdy je to alkohol, většinou ale vílí prach, aby vyrovnali nedostatek spánku.“

„Mám tady tu zprávu o tom klukovi, co si vyhodil koleno. Byl čistý, ale nikdo netestoval chlapa, co řídil ten stroj. Řidič ani není v hlášení uveden. Divné, co?“

„Když to říkáš,“ hlesla.

Bull sklopil zrak na své nohy. Praktické šedobílé pracovní boty. Neposkvvrněná podlaha.

„Potřebuju jméno, Sam.“

„Víš, že to nemůžu,“ řekla. „Ti debilové jsou moji hoši. Když ztratím jejich respekt, půjde to tady do háje.“

„Nepůjdu po nich, leda by něco prodávali.“

„Nemůžeš po mně chtít, abych si teď vybírala stranu. A nerada to říkám, ale beztak už tady nemáš moc kamarádů. Měl by sis dávat pozor na to, jak si děláš z lidí nepřátele.“

Na protější straně dílny zvedli dva technici rozbitý díl nějakého stroje na opravárenský stůl. Jejich rozhovor k němu doléhal jako pouhý zvuk beze slov samotných. Jestliže jim nerozuměl on, pak mohl Bull předpokládat, že neslyší ani oni jeho.

„Nojo. Tak jak, Sam?“

„Bulle.“

„Potřeboval bych, aby sis zvolila stranu.“

Viděl, jak kolísá. Trvalo to jen pár vteřin. Pak se podíval na opačný konec dílny. Technici už stroj otevřeli a vyndávali z něj elektromotor. Byl menší než basa piv a dokázal vyvinout dostatečnou kroutivou sílu, aby rozerval ocel. S takovými věcmi si člověk nemá hrát opilý. Sam sledovala jeho pohled i směr jeho myšlenek.

„Na chlapa, co si klidně ohýbá tolik pravidel, umíš být zatraceně tvrdý.“

„Pevně věřím v to, co dělám, protože to musím udělat.“

Trvalo to ještě minutu, ale to jméno mu řekla.

Kapitola šestá: Holden

„Uran je vážně hodně daleko,“ pravila Naomi, když se ubírali chodbou k přístavu. Zatím šlo o její třetí výhradu ke smlouvě a cosi v jejím hlase Holdenovi prozradilo, že má na seznamu ještě další položky. Za jiných okolností by si myslel, že má prostě vztek, že tu práci vzal. A Naomi se *opravdu* zlobila. Jenomže to nebylo všechno.

„Ano,“ přitakal. „To je.“

„A Titania je všivý mrňavý měsíček s jedinou mrňavou vědeckou základnou,“ pokračovala.

„Ano.“

„Za to, co nám ti lidé zaplatí, abychom tam zaletěli, bychom si ho klidně mohli koupit,“ řekla.

Holden pokrčil rameny. Tato oblast Cerery byla bludiště laciných skladovacích tunelů a ještě lacinějších prostor pro kanceláře. Stěny měly ušmudlaně bělavou barvu od nasprejované izolační pěny. Každý, kdo by měl po ruce kapesní nožík a pár minut času nazbyt, by se tady mohl bez valné námahy prořezat až na cererskou skálu. Podle toho, jak odraně a sešle chodba působila, se tu lidí s nožíky a dostatkem času vyskytovalo hodně.

V tunelu se objevil malý vidlicový vysokozdvizný vozík a s elektrickým kvílením a pípáním vyrazil proti nim. Holden couvl ke stěně a přitáhl Naomi k sobě, aby mu uhnuli z cesty. Řidička mu poděkovala úsečným pokývnutím a jela dál.

„Tak proč nás vůbec najali?“ zeptala se Naomi naléhavě.

„Protože jsme tak úžasní?“

„Na Titanii, na té vědecké základně, žije nějakých dejme tomu pár stovek lidí,“ řekla Naomi. „Víš, jak tam obvykle dopravují zásoby? Naloží je do jednorázové rakety a vystřelí je dělem na oběžnou dráhu Uranu.“

„Obvykle,“ přisvědčil Holden.

„A ten název? Exportní společnost Vnějšího Okraje? Kdybych chtěla založit společnost, která by sloužila jako nějaká zástěrka na jedno použití, víš, jak bych ji nazvala?“

„Exportní společnost Vnějšího Okraje?“

„Přesně tak,“ přisvědčila.

Zastavila se u vstupního průlezu najatého doku, kde kotvila *Rosinante*. Cedula nad vstupem oznamovala jméno momentálního uživatele: Exportní společnost Vnějšího Okraje. Holden se už natahoval po panelu, aby spustil cyklus tlakového uzávěru, ale Naomi mu položila ruku na rameno.

„Ti lidé si najímají válečnou loď, aby jim na Titanii něco převezla.“ Snížila hlas, jako by se obávala, že by je mohl někdo poslouchat. „Jak si to můžou dovolit? Máme nákladový prostor jako krabici na klobouky.“

„Protože máme levné sazby?“ navrhl Holden. Chtěl, aby to vyznělo v žertu, ale moc se mu nezadařilo.

„Co asi tak někdo pošle na Titanii, aby to vyžadovalo rychlou, nenápadnou a řádně ozbrojenou loď? Zeptal ses, co je v těch bednách, které máme podle smlouvy převézt?“

„Ne,“ odvětil. „Ne, nezeptal. Normálně bych to udělal, ale opravdu se snažím nezjišťovat to.“

Naomi se na něj zamračila, její výraz kolísal mezi hněvem a znepokojením. „Proč?“

Holden vytáhl ruční terminál a vyvolal si orbitální mapu sluneční soustavy. „Vidíš tohle, až tady na samém kraji? To je Prstenec.“ Projel na displeji na opačnou stranu soustavy. „A tady je Uran. Jde doslova o vzájemně nejvzdálenější místa vesmíru, kam až se dostali lidé.“

„No a?“ nechápala Naomi.

Holden se zhluboka nadechl. Pocítil nával úzkosti, jemuž se pokaždé tolik bránil, a potlačil ho.

„Já vím, že o tom moc nemluví, ale něco opravdu nepříjemného, něco, co má na svědomí opravdu hodně mrtvých, zná mé jméno, a je to spojeno s Prstencem.“

„Miller,“ hlesla.

„Prstenec se otevřel, a on *věděl, kdy k tomu došlo*. Ze všeho, co až dosud navykládal, právě tohle jakžtakž dávalo smysl.“

Od chvíle, kdy vstal z mrtvých. Ta slova mu nešla z krku a Naomi ho neutila, aby je řekl nahlas. Kývnutí stačilo. Chápala. Prchal v záchvatu zbabělosti na opačný konec sluneční soustavy, aby unikl Millerovi a Prstenci a všemu, co s nimi mělo něco společného. I kdyby měli převážet lidské orgány pro černý trh nebo drogy nebo sexroboty – cokoli, co bylo v těch bednách –, vzal by to. Protože byl k smrti vyděšený.

Její oči měly nečitelný výraz. I po tak dlouhé době před ním dokázala skrýt své myšlenky, když se jí zamloulo.

„Dobře,“ řekla a otevřela vstup.

Na vnějších okrajích Cerery, kde rotační gravitace dosahovala nejvyšších hodnot, se Holden cítil téměř jako na Měsíci nebo na Marsu. Nosné konstrukce nákladového zařízení zapadaly do pláště stanice jako tlusté žíly, čekající na stroje, které je zatíží břemenem přepravovaného zboží. Stěny hyzdily nedbale zalátané šrámy tam, kde došlo k nehodám. Vzduch páchl chladicí kapalinou a levnými vzduchovými filtry; ten pach Holdenovi připomínal sraženiny v mušlích na záchodě. Amos si se zavřenýma očima hověl na malé plošině elektrického vozíku.

„Bereme ten kšeft?“

„Bereme,“ přisvědčila Naomi.

Amos pootevřel jedno oko, když k němu došli. Na jeho širokém čele se objevila jediná vráska.

„A jsme s tím spokojení?“ zeptal se.

„Celkem ano,“ odvětila Naomi. „Pojďme zahřát výtah. Náklad dorazí během deseti minut a my ho chceme dostat ze stanice co nejrychleji a nebudit přitom pozornost.“

Ve výkonnosti posádky, která spolu létá tak dlouho jako ta jejich, je jistá krása. Plynulost, ladnost důvěrné vzájemné znalosti, jež vyplývá z letité zkušenosti. Osm minut po příchodu Holdena a Naomi byla *Rosí* připravena k převzetí nákladu. O deset minut později se nedělo nic. Uplynulo dvacet minut. Potom hodina. Holden přecházel po nosné konstrukci u vstupního průlezu a v šíji cítil nepříjemné mravenčení.

„Víš určitě, že tu práci máme?“ přeptal se Amos.

„Ti hoši se podle mě vyjadřovali nepříliš konkrétně,“ ozvala se Naomi ze svého stanoviště na velitelské palubě. „Mám dojem, že nás podrazili, ale my jim nedali čísla našich účtů.“

„Ubíhá nám čas,“ poznamenal Alex z kokpitu. „Tyhle nákladové doky si účtují minutové sazby.“

Holden potlačil podráždění a řekl: „Zavolám jim.“

Vyndal terminál a spojil se s exportní společností EVO. Odpověděl mu automat, stejně jako při předchozích třech pokusech. Počkal na pípnutí a nechal jim další vzkaz, ale než se k tomu dostal, displej se rozsvítil s požadavkem na spojení z téže kanceláře. Přepnul na něj.

„Tady Holden.“

„Voláme vám ze slušnosti, kapitáne Holdene,“ pravil hlas na druhé straně. Na displeji se zobrazilo logo společnosti na šedém pozadí. „Odstupujeme od smlouvy a vy byste měl velmi, velmi rychle opustit dok.“

„Přece z toho nemůžete takhle vycouvat.“ Holden se snažil hovořit klidně a profesionálně, přestože se ho zmocňovala panika. „Podepsali jsme smlouvu. Máme vaši zálohu. Nevratnou.“

„Nechte si ji,“ odpověděl volající. „My ovšem považujeme za porušení dohody, že jste nás neinformovali o vaší současné situaci.“

Situaci? Holden nechápal. Nemohli vědět o Millerovi. To určitě ne. „Nevím...“

„Skupina, která vás sleduje, opustila naše kanceláře asi před pěti minutami, takže byste měli co nejrychleji odletět ze stanice. Na shledanou, pane Holdene...“

„Počkejte!“ zavolal Holden. „Kdo to byl? Co se to děje?“

Hovor byl ukončen.

Amos si oběma rukama třel bledou lebku porostlou strništěm. Pak vzdychl. „Máme problém, co?“

„Jo.“

„Hned jsem zpátky.“ Amos slezl z plošiny.

„Alexi? Kdy můžeme vypadnout z doku?“ zeptal se Holden. Dal se do klusu ke vstupu do nákladového prostoru. Zdálo se, že z této strany se nedá zamknout. Proč také? Tyhle hangáry byly určeny pouze ke krátkodobému pronájmu kvůli nakládání a vykládání zboží. Žádné zvláštní zabezpečení nebylo třeba.

„Reaktor je zahřátý,“ pravil Alex a nepoložil otázku, jež se nabízela. Holden mu byl za to vděčný. „Dej mi deset minut na spuštění odpojovací sekvence, a je to.“

„Začni hned.“ Holden spěchal k přechodové komoře. „Nech otevřeno do poslední chvíle. My s Amosem zůstaneme pro jistotu venku, aby se sem nikdo nepřipletl.“

„Rozumím, kapitáne.“ Alex přerušil spojení.

„Nepřipletl?“ ozvala se Naomi. „Co se to... Hele, proč si Amos bere brokovnici?“

„Pamatuješ na ty nekonkrétní gangsterské týpky, se kterými jsme podepsali smlouvu?“

„Ano?“

„Právě ji vypověděli. A to, co je k tomu přimělo, se právě blíží k nám. Neřekl bych, že reagujeme přehnaně, když si chystáme zbraně.“

Amos se rozběhl po rampě se svou automatickou brokovnicí v pravé a útočnou puškou v levé ruce. Pušku hodil Holdenovi, načež zaujal pozici za vysokozdvížným vozíkem a namířil na vstupní průlez. Stejně jako Alex se na nic nevyptával.

„Mám vylézt ven?“ zeptala se Naomi.

„Ne, ale připrav se bránit loď, kdyby se dostali přes mě a Amose,“ odpověděl Holden a přesunul se k nabíjecí stanici výtahů. V jinak prázdném hangáru to byl jediný možný úkryt.

Amos prohodil konverzačním tónem: „Máš ponětí, co teď můžeme čekat?“

„Ani náhodou,“ opáčil Holden. Přepnul pušku na automat a pocítil v krku mírný nával nevolnosti.

„Tak dobrá,“ pravil Amos přívětivě.

„Osm minut,“ ohlásila Naomi z Holdenova ručního terminálu. Nebyla to moc dlouhá doba, ale kdyby se museli bránit proti nepřátelské palbě, protáhla by se do malé věčnosti.

Varovné světlo u vstupu do hangáru třikrát žlutě zablikalo, průlez se otevřel.

„Nestřílej, dokud nezačnu pálit já,“ pronesl Holden tiše. Amos souhlasně zabručel.

Do hangáru vešla vysoká blondýna. Měla postavu Pozemšťanky, obličej filmové hvězdy a jistě jí nebylo moc přes dvacet. Když viděla, že na ni míří dvě pušky, zvedla ruce a zakroutila prsty. „Nejsem ozbrojena,“ prohlásila. Ve tvářích se jí při úsměvu udělaly dolíčky. Holden se marně pokoušel pochopit, proč by se zrovna po něm sháněla nějaká supermodelka.

„Ahoj.“ Amos se na ni vesele zubil.

„Kdo jste?“ zeptal se Holden a mířil na ni dál.

„Jmenuju se Adri. Jste James Holden?“

„Já bych klidně mohl,“ ozval se Amos. „Pokud byste si to přála.“ Usmála se. Amos jí úsměv oplácel, ale zbraň držel v pohotovosti.

„Co to tam dole máme?“ ozvala se Naomi napjatě Holdenovi v uchu. „Vypadá to na ohrožení?“

„Ještě nevím,“ odvětil Holden.

„To jste vy, že? Vy jste James Holden.“ Adri vykročila k němu. Puška v jeho rukou jako by ji vůbec neznepokojovala. Zblízka voněla jahodami a vanilkou. „*Kapitán James Holden z Rosinanty?*“

„Ano,“ přisvědčil.

Zvedla tenký terminál na jedno použití a podávala mu ho. Automaticky po něm sáhl. Na displeji spatřil svoji fotografii se jménem, občanstvím Spojených národů a identifikačním číslem z flotily.

„Doručila jsem obsílku,“ řekla. „Je mi líto. Stejně jsem vás ráda poznala.“

Obrátila se ke dveřím a zmizela.

„Co to ksakru bylo?“ vyhrkl Amos, spustil hlaveň zbraně k podlaze a znovu se podrblal na hlavě.

„Jime?“ ozvala se Naomi.

„Dej mi minutku.“

Prolistoval předvolání, přeskočil sedm stránek právnické hantýrky, až se dostal k jádru věci. Marťané chtěli svou loď zpátky. Jak pozemské, tak marťanské soudy proti nim zahájily příslušná řízení a napadaly jejich nárok na *Rosinantu* jako na zachráněný majetek. Oni ji ovšem nazývali *Tachi*. Podle soudního výroku měla být loď s okamžitou platností zabavena.

Teď najednou krátký rozhovor s Exportní společností Vnějšího Okraje dával smysl.

„Kapitáne?“ ozval se Alex. „Na uvolnění kotevních svorek mi svítí červená. Zadávám dotaz. Jakmile to vyřídím, můžeme odtud vystřelit.“

„Co se to tam venku děje?“ naléhala Naomi. „Tak odlétáme?“

Holden se zhluboka, dlouze nadechl a vyslovil obscénní nadávku.

Nejdelší zastávka, kterou *Rosinante* zažila od chvíle, kdy se Holden a ostatní udělali pro sebe, trvala pět a půl týdne. Těch dvanáct dní, jež strávila pod zámkem, se zdálo delších. Naomi s Alexem většinu té doby pobývali na lodi, zadávali dotazy advokátům a společností pro právní poradenství po celé soustavě. S každým přípisem a s každým novým zjištěním rostla všeobecná shoda. Mars jednal mazaně, když zahájil soudní řízení současně i na Zemi, nejen doma. I kdyby Holden s *Rosi* unikl z Cerery, všechny významnější přístavy by ho odmítly přijmout. Musel by se krást od jednoho pochybného doku v Pásu ke druhému. I kdyby měl pro *Rosi* dostatek zakázek, možná by nesehnal zásoby, aby udržel loď v provozu.

Pokud by přednesli svůj případ před místním soudem, mohli by o loď přijít, nebo také ne, ale rozhodně by je to zjištění vyšlo draho. Konta, jež Holden donedávna považoval za pěkně naplněná, se najednou zdála nejméně o jeden řád menší. Pobyt na Cereře ho rozčiloval; na *Rosi* pokaždé zesmutněl.

Během letů s *Rosi* míval často chvíle, kdy si představoval – dokonce očekával – nějaký špatný konec. Jenomže všechny tyhle scénáře zahrnovaly přestřelky nebo mimozemská monstra nebo zoufalý ponor do atmo-

sféry neznámé planety. S hrůzou a roztřesený nevolností si v duchu maloval situace, kdy Alex zahyne. Nebo Amos. Nebo Naomi. Uvažoval, jestli by oni pokračovali i bez něj, ve třech. Nevzal v úvahu možnost, že by je konec zastihl všechny dokonale v pořádku. Že přijdou o *Rosinante*.

Naděje se objevila v podobě týmu pro dokumentární přenosy z veřejnoprávního vysílání Spojených národů. Vedoucí skupiny Monica Stuartová byla pihovatá žena s kaštanovými vlasy, profesionálně upravená kráska, která mu byla vzdáleně povědomá, když ji spatřil na obrazovce velitelské paluby. Osobně se nedostavila.

„O kolika lidech se tu bavíme?“ zeptal se Holden.

„O čtyřech,“ odvětila. „Dva kameramani, můj zvukař a já.“

Holden si přejel rukou po svém nepravidelném, flekatém osmidením vousu. V nitru ho tížilo břemeno neodvratného osudu.

„K Prstenci,“ řekl.

„K Prstenci,“ přisvědčila. „Potřebujeme na to pořádně šlápnout, abychom se tam dostali ještě před Marťany, pozemskou flotilou a *Behemot-hem*. A rádi bychom si přitom zajistili určitou míru bezpečí, což by nám *Rosinante* poskytl.“

Naomi si odkašlala a dokumentaristka přenesla pozornost na ni.

„Víte jistě, že byste dokázala zařídit, aby *Rosi* uvolnili?“ zeptala se Naomi.

„Mě chrání Zákon o novinářské svobodě. Mám právo při sledování tématu přiměřeným způsobem využívat materiál a najímat zaměstnance. Jinak by mi kdokoli mohl zabránit v pátrání, které by se mu nelíbilo, například zlomyslným soudním příkazem, jako je tenhle, uvalený na *Rosi*. Mám tu antedatovanou smlouvu, podle níž jsem vás najala už před měsícem, než jsem přiletěla na Cereru. Mám k dispozici tým právníků, který kohokoli, kdo by vznesl nějaké námitky, utopí v haldě papírů, z jaké se do konce života nevyhrabe.“

„Takže jsme celou dobu pracovali pro vás,“ řekl Holden.

„Jen pokud chcete, aby byl odvolán zákaz odletu. Já ale hledám něco víc než pouhé svezení. A proto si také nemůžu najmout jen tak nějakou loď.“

„Já tušil, že v tom bude háček,“ poznamenal Holden.

„Chci vyzpovídat vaši posádku. Na Cereře se najde tucet lodí, které bych pro tu výpravu mohla použít, ta vaše je však jediná, se kterou létají přeživší z Erotu.“

Naomi po něm šlehla pohledem. Pečlivě si udržovala neutrální výraz. Co je lepší, zůstat tady, uvěznění na Cereře, zatímco jim po kouscích

berou jejich *Rosi*, nebo se s celou posádkou rozletět rovnou do propasti? K Prstenci?

„Musím si to promyslet,“ odpověděl. „Zůstaneme ve spojení.“

„To chápu,“ přikývla Monica. „Ale nerozmýšlejte se dlouho. Jestliže nepoletíme s vámi, musíme najít někoho jiného.“

Ukončil hovor. Paluba se v náhlém tichu zdála větší, než byla.

„Tohle není žádná náhoda,“ promluvil. „Že by nás *náhodou* právě teď dostihli Marťané se svým soudním příkazem, a jediné, co nám může uvolnit kotevní svorky, je *náhodou* právě let k Prstenci? Ani omylem. Někdo s námi manipuluje. Někdo to naplánoval. To on.“

„Jíme...“

„Je za tím on. Miller.“

„To není Miller. Ten se sotva zmůže na souvislou větu,“ namítla Naomi. „Jak by mohl dát dohromady takový komplot?“

Holden se nahnul dopředu, sedadlo se pod ním pohnulo. Hlavu jako by měl vycpanou vatou.

„Když odletíme, stejně nám ji můžou vzít,“ řekl. „Jakmile novináři dostanou svůj příběh, nebudeme na tom o nic líp než teď.“

„Nebudeme ovšem uvězněni na Cereře,“ připomněla mu Naomi. „A je to dlouhá cesta tam, dlouhá cesta zpátky. Může se změnit spousta věcí.“

„Myslíš to dobře, ale mě to stejně moc neuklidnilo.“

Naomin úsměv byl slabounký, ale postrádal trpkost. „To máš pravdu,“ přisvědčila.

Rosinante kolem nich si tiše šuměla, probíhala automatická kontrola systémů údržby, vzduch jemně proudil ventilací. Loď oddechovala a snila. Jejich odpočívající domov. Holden natáhl ruku a propletl prsty s Naominými.

„Ještě nám zbývá trochu peněz. Můžeme si vzít půjčku,“ pravila. „Můžeme si pořídit jinou loď. Ne tak dobrou, ale... Nemusí to být konec všeho.“

„Byl by to konec.“

„Pravděpodobně.“

„Takže nemáme na vybranou,“ uzavřel Holden. „Tak pojďme do Ni-nive.“

Monica a její tým dorazili v časných ranních hodinách, naložili pár menších beden s vybavením, které si sami donesli. V reálu byla reportérka

o něco hubenější než na obrazovce. Její kameramani byli podsaditá Pozemšťanka jménem Okju a Marťan s hnědou pletí, jemůž říkali Clip. Jejich kamery připomínaly zvláštní zbraně, umístěné na rameni, s pláštěm ze speciální slitiny, s teleskopickými objektivy, jež se mohly vysunout na dva metry nebo zasunout tak, aby se protáhly těmi nejtěsnějšími koutky lodi.

Zvukař byl slepý. Měl kratičké bílé vlasy a neprůhledné černé brýle, zuby zažloutlé jako stará slonovina a jemný, lidský úsměv. Podle dokladů se jmenoval Elio Casti, ale všichni členové skupiny mu kdovíproč říkali Cohen.

Shromáždili se v jídelně, čtyři Holdenovi lidé a čtyři Moničini. Viděl, jak se skupiny vzájemně mlčky hodnotí. Měli před sebou měsíce těsného soužití. Cizinci uvěznění ve skořápce z keramiky a oceli v nekonečném oceánu vakua. Holden si odkašlal.

„Vítejte na palubě,“ řekl.

Kapitola sedmá: Melba

Kdyby se nerozpadla aliance Země-Mars, kdyby nebylo války – tedy fakticky dvou válek, podle toho, kde byla vyznačena linie mezi bitvami –, neměly by civilní lodi jako *Cerisier* ve velkém konvoji místo. Za to mohly lodi ztracené u Ganymedu a v Pásu i lokální boje o ovládnutí asteroidů umístěných nejvýhodněji pro případný útok směrem do gravitační studně. Stovky lodí byly zničeny, od mocných válečných strojů jako *Donnager*, *Agatha King* nebo *Hyperion* až po nespočet malých podpůrných člunů pro tři nebo čtyři.

Melba věděla, že tohle nebyly jediné utržené škody. Phobos se svou špionážní stanicí se změnil v tenký, stěží viditelný prstenec kolem Marsu. Eros zmizel. Na Phoebe vypuklo nukleární peklo a nakonec byla stržena do Saturnu. Došlo ke zničení zemědělských farem na Ganymedu. Venuši využila a opustila mimozemská protomolekula. Impérium Mao-Kwikowski, kdysi jedna z nejmocnějších přepravních a obchodních společností v soustavě, bylo vykucháno, rozkradeno a rozprodáno.

Cerisier zahájil svůj život jako výzkumná loď. Teď se z něj stala létající bedna na nářadí. Prostory s vědeckou výbavou se změnily ve strojní dílny. Kdysi uzavřené laboratoře nyní byly na všech palubách zaplněny každodenními nezbytnostmi pro řízení životního prostředí – čistícími stroji, potrubním materiálem, různými druhy tmelů a poplašných zařízení. Loď se šinula lhostejným vakuem na fúzním sloupci svého Epsteinova pohonu. Posádka v počtu sto šedesátí duší sestávala z velitelské elity – všehovšudy nějaký tucet lidí – a množství techniků, opravářů a průmyslových chemiků.

Kdysi, uvažovala Melba, tato loď představovala nejzazší výspu lidského bádání a objevování. Kdysi se proháněla nebem kolem Jupiterových měsíců a vídala věci, jaké lidské oko nikdy předtím nespátřilo. Teď se z ní stala pouhá služka vlády a neobjevovala nic významnějšího než případné znečištění nádrží pro vodní recyklaci. Ta degradace Melbě dávala jakýsi pocit sounáležitosti s úzkými chodbami a šedivými plastovými žebři. Také Clarissa Melpomene Maová bývala hvězdou své školy. Oblíbená, krásná, za sebou moc a vliv otcova jména. Nyní byl její otec

pouhým očíslovaným vězněm v bezejmenném vězení, denně měl povoleno jen pár minut komunikace s vnějším světem, a to výhradně s právníkem, nikoli s manželkou nebo dětmi.

A z ní se stala Melba Kohová, spala na gelové pohovce, páchnoucí ještě cizím tělem, v kajutě menší než skříň. Velela skupině čtyř elektrochemiků: Stannimu, Renovi, Bobovi a Soledad. Stanni a Bob byli o desítky let starší než ona. Soledad, o tři roky mladší, už absolvovala dvě šestnáctiměsíční výpravy. Ren, její oficiální zástupce, pocházel z Pásu, a jako všichni jeho krajané přistupoval k řízení a kontrole životního prostředí s vážností a vášní, jakou si jiní spojují se sexem či náboženstvím. Nevypytávala se ho, jak se dostal na pozemskou loď, a on se jí sám od sebe nesvěřil.

Věděla, že měsíce pouti k Prstenci budou těžké, ale nedošlo jí, co na tom všem bude nejobtížnější.

„Je to zatracená mrcha, co?“ řekl Stanni. Byl to soukromý kanál mezi ním a Renem. Kdyby byla tím, za koho se vydávala, neslyšela by je. „Víš o tom prd.“

Ren jen zabručel, nehájl ji, ani se nepřipojil k obvinění.

„Kdybys býval minulý týden na *Macedonu* nepřišel na to vadné zapojení záložní baterie pro pokles napětí, došlo by k dalšímu kaskádovému výpadku, *si no?* Museli bychom se vracet a opravovat to, a zatraceně by nám to rozhodilo rozvrh.“

„Možná,“ řekl Ren.

Nacházela se o jednu úroveň nad nimi. Torpédoborec *Seung Un* kolem ní si tiše mručel. Posádka se věnovala pravidelné údržbě. Naplánované, rutinní, předvídatelné. Před deseti hodinami opustili *Cerisier* v jednom z transportních člunů upoutaných u trupu údržbářské lodi. Stráví tu ještě dalších patnáct hodin výměnou vysokoprodukčních vzduchových čističů a kontrolou plynulosti dodávky vzduchu. Jak se už poučila, nejhorší nebezpečí představovala kondenzace, která ničila těsnění.

Jeden z těch detailů, které měla znát.

Protáhla se přístupovou šachtou. Brašna s náradím, zavěšená na břicho, ji v plném gé z tahu motorů tížila. Takhle nějak se asi cítí těhotná žena. Pokud se nestalo něco nezvyklého, Soledad a Bob teď spí ve člunu. Ren a Stanni jsou o patro níž a s každou hodinou se přesunují dolů. Od ní očekávají, že provede kontrolu jejich práce. A podle všeho čekají, že to provede mizerně.

Samozřejmě měli pravdu. Nevěděla, proč ji tak hluboce zahanbuje, když opravdový elektrochemik vidí její nedostatek zkušeností. Pročetla